Biblioteca Centrală
Regele I
Hărdăuțeanu

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VIAȚA NOUĂ

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 35 | VINERI 2 SEPTEMBRIE 1955 | 4 PAGINI, 25 BANI

Vizitînd Kremlinul

Din ziua de 20 iulie, cînd s-au deschis porțile Kremlinului, oamenii sovietici din toate colțurile nemărginitei lor patrii se grăbesc să viziteze acest minunat monument de artă, unic prin frumusețea sa. In fiecare zi, începînd de la ora 9 dimineața, prin porțile Borovițki se scurg mii de oameni. Printre cei ce vizitează Kremlinul se află oameni ai muncii din întreprinderile și institutiile Moscovei și din alte orașe ale U.R.S.S., vizitatori ai Expoziției agricole unionale, oaspeți străini care vizitează Moscova.

La intrare, vizitatorii sînt întîmpinați de ghizi care le vorbesc despre remarcabilele creații ale arhitecturii ruse. Ei admiră armele expuse în muzeul de stat „Sala armelor", arhitectura Palatului Mare al Kremlinului, clopotnița lui Ivan cel Mare, vechile biserici Arhanghelsk, Blagoveșcensk și Uspensk, clopotul uriaș care se păstrează la intrarea în Kremlin și care este denumit „clopotul-far", precum și un tun uriaș, „tunul-far".

Vizitatorii arată un viu interes pentru clădirea impunătoare, construită de cunoscutul arhitect rus M. Kazakov. In prezent, în această minunată construcție se află instalat Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. In aceeași clădire se păstrează cabinetul de lucru și apartamentul în care a locuit V. I. Lenin.

In decursul unei luni, Kremlinul a fost vizitat de peste 550.000 de oameni. Numai „Sala armelor" a fost vizitată de 120.000 de oameni.

Cartea vizitatorilor conține însemnări impresionante. In ea se află semnături ale muncitorilor, colhoznicilor, funcționarilor, profesorilor, oamenilor de artă, militarilor, studenților și elevilor sosiți tocmai din Kamciatka și Ucraina, din Iakutsk, Belorusia, Kazahstan, Kirghizia, din Transcaucazia, din republicile baltice.

Kremlinul este vizitat și de numeroși oaspeți străini. Delegațiile străine care vizitează Moscova sînt îndrumate în primul rînd să admire monumentele istorice ale Kremlinului. In ultima lună palatul a fost vizitat de oaspeți din Austria, Albania, Anglia, Belgia, Bulgaria, Ungaria, Vietnam, Republica Democrată Germană, Republica Federală Germană, India, Indonezia, Iran, Canada, China, Coreea, Liban, Norvegia, Polonia, Rominia, S.U.A., Franța, Cehoslovacia, Suedia, Iugoslavia, Japonia.

Timpul vizitării Kremlinului nu este limitat. După ce admiră interioarele, oamenii muncii își opresc ochii încîntați asupra minunatei panorame a orașului Moscova, se plimbă pe aleile parcului, admiră varietatea copacilor și florilor ce împodobesc curtea Kremlinului.

In curtea uzinei

Muncitorii uzinei cocsochimice „Ordjonikidze" din Dneprodzerjinsk au hotărît să transforme teritoriul întreprinderii lor într-o adevărată grădină. Directorul uzinei, A. V. Bublikov, s-a consultat cu colaboratorii grădinii botanice din Dneprodzerjinsk, care i-au dat multe sfaturi prețioase. Organizațiile de masă ale întreprinderii au acordat o atenție deosebită acestei acțiuni. Pe teritoriul uzinei au fost plantați aproape 4.000 de pomi. Mulți meri, peri, caiși au și început să rodească. Au fost plantați, de asemenea, peste 20.000 de arbuști. De-a lungul potecilor asfaltate se întind numeroase straturi de flori.

Florile au pătruns și în secții. Pe pervazurile ferestrelor secțiilor mecanice și de cocs, se înșiruie o mulțime de ghivece cu flori.

Uzina posedă, de asemenea, o seră unde cresc peste 50 de specii de plante, printre care se află plante tropicale și subtropicale, cîteva soiuri de lămîi, portocali, trandafiri.

Troleibusul „Z. I. U."

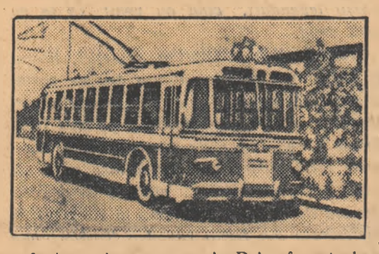

...Ușa automată se deschide fără zgomot și pasagerul intră în salonul spațios, viu luminat al noului troleibus „Z.I.U.", construit de curînd la uzina „Urițki" din orașul Engels.

Constructorii sovietici ai troleibusului s-au străduit să creeze maximum de confort pentru pasageri. Prin ferestrele mari pătrunde din belșug lumina. Un ventilator special reglează curentul de aer proaspăt și temperatura lui. Caroseria noului troleibus este mai lată și așezată mai sus decît la celelalte mașini. Din cabina șoferului se deschide o perspectivă largă.

De curînd, noul troleibus a fost trimis la Moscova pentru probă.

„Arjenka"

Orășelul păsărilor „Arjenka" se trezește devreme. Din locuințele sale lunguiețe, cu ferestre mari ce dau în livadă, iese împrăștiindu-se pe stradă o întreagă armată de păsări — 260.000 găini, gîște și rațe. Orășelul se însuflețește dintr-odată. Cocoșii încep să cînte, iar găinile se plimbă cu un aer grav, cotcodăcind. In „vila" lor, o clădire nouă cu două etaje, puișorii piuie. Legănîndu-se și gîgîind, gîștele își fac apariția în curte. Rațele se îndreaptă grăbite spre iaz. In încăperile separate pentru păsările tinere e un piuit necontenit. Într-un cuvînt, zgomotul e atît de mare, încît locuitorii satului vecin știu că în sovhoz a început ziua de muncă.

Zilnic pleacă din sovhozul pentru creșterea păsărilor „Arjenka" din regiunea Tambov, spre combinatele pentru îngrășarea păsărilor mașini cu găini, gîște, rațe și pui grași. Pînă la sfîrșitul anului, sovhozul va furniza peste 400.000 păsări. Sovhozul va da statului aproape 12 milioane ouă, iar altor sovhozuri, colhozuri și stații de incubatoare pentru creșterea găinilor, gîștelor și rațelor de rasă — un milion de ouă.

Crescătoarea de păsări Ekaterina Andreevna Stepanova participă pentru a doua oară la Expoziția agricolă unională. Cîte griji are ea — crește doar 2000 păsări!

In orele de arșiță ale zilei, străzile rămîn pustii: găinile se întorc „acasă" — în cotețe. Acolo, vara e răcoare, iar iarna e, bineînțeles, cald. In adăpătoarele automate, se găsește întotdeauna apă proaspătă.

Fiecare găină de rasă ouătoare are „camera" sa. Se ține socoteala tuturor găinelor „recordmane". Ouăle lor sînt puse în incubatoare separate, puii sînt marcați, iar celor de rasă mai bună li se leagă cîte un inel de picior. Pînă la vîrsta de două luni, ei nu se deosebesc. Mai tîrziu însă, puii sînt sortați, iar cocoșii de rasă obișnuită sînt izolați în cuști cu cîte patru caturi și sînt puși la îngrășat.

Cam la 5 km depărtare de sovhoz, pe pășunile acoperite cu iarbă deasă și înaltă, au fost construite 12 colonii de vară pentru păsările tinere. Una din ele este rezervată celor 9000 cocoși de rasă.

Directorul sovhozului, K. G. Panskih, laureat al Premiului Stalin, povestește adesea despre realizările sovhozului: „Am obținut gîște de rasa Tambov de stepă. Aceste păsări cresc foarte bine în pășunile de stepă".

In sovhozul „Arjenka" sînt mulți muncitori vestiți care au cîștigat înalte distincții pentru succesele lor. Șase lucrători din sovhoz au primit titlul de laureați ai Premiului Stalin. E.G. Potapova, laureată a Premiului Stalin, este șefa secției de înotătoare. Cît e ziua de mare, pe Evdokia Grigorievna o vezi alergînd peste tot: cînd la iaz, unde se scaldă 40.000 rațe și rățuște, cînd la pășune, unde pasc gîștele, o vezi stînd în mijlocul bobocilor de gîscă și de rață... Într-un an cresc, sub supravegherea ei 47.000 rațe.

Evdokia Grigorievna Potapova în mijlocul păsărilor sale

— Neastîmpărate păsări, spune Evdokia Grigorievna. Veșnic se grăbesc... Toată ziua umblă de ici, colo.

La Expoziția agricolă unională din anul 1955, participă 184 lucrători ai sovhozului „Arjenka".

Plecarea unui lot de studenți romîni în U.R.S.S.

La orice oră din zi sau din noapte, peronul Gării de Nord este înțesat de călători. Graba, nerăbdarea, uneori enervarea, se simt în vocile care, unindu-se, alcătuiesc un fel de zumzet neîntrerupt, specific marilor gări. La intrări, taxatorii se adresează cu formula invariabilă:

— Biletele, vă rog!

— Poftim! — răspunde prompt un tînăr îmbrăcat în pantaloni de doc și bluză de sport, cu părul răsfirat pe frunte, întinzînd taxatorului un vraf de foi de drum.

Feroviarul își aruncă ochii peste ele și citește atent: „București-Moscova". Se uită cu respect la tînăr și-i înapoiază foile, mulțumindu-i politicos.

— Pe ce linie trage acceleratul de Iași? — îl întreabă acesta.

După ce-i răspunde, taxatorul se adresează cuiva de alături:

— Toți mă întreabă de acceleratul de Iași!

„REZERVAT PENTRU STUDENȚII CARE PLEACĂ IN U.R.S.S."

Intr-adevăr, în seara zilei de 27 august, prin preajma orei 22, majoritatea celor aflați pe peronul Gării de Nord se interesa de acceleratul de Iași. Secretul acestui interes deosebit pentru trenul care face cursa obișnuită de noapte între capitala țării și străvechiul oraș moldovenesc, s-a lămurit abia cînd vagoanele confortabile ale acceleratului s-au aliniat în fața peronului. Tăblițe cu indicația: „Rezervat pentru studenții care pleacă în U.R.S.S." erau prinse pe vagoanele 1, 3, și 7.

Studenții, veniți din vreme, și-au ocupat locurile în cîteva minute. Unii dintre acești tineri pleacă să-și înceapă studiile în Uniunea Sovietică, iar alții urmează deja de cîțiva ani cursurile diferitelor institute și facultăți sovietice. Intre studenți, aceste două categorii sînt definite astfel: „începătorii" și „cei vechi".

Emoția plecării îi stăpînește vădit pe „începători". Se înfățișează visul îndrăzneț care le-a încălzit inima, le-a avîntat speranțele, le-a înaripat munca: vor studia în Uniunea Sovietică! Deocamdată, ei cunosc numai din fotografii, din ce au citit, din ce li s-a povestit, orașele înspre care se îndreaptă și în care își vor petrece cea mai importantă perioadă din viață — aceea a însușirii unei profesii. Dar ce importanță are faptul acesta! Pretutindeni îi vor întîmpina prietenii sovietici, îi vor ajuta frățește să învingă piedicile inerente începutului, să-și însușească temeinic profesia pe care și-au ales-o.

...Acele metalice ale ceasornicelor din Gara de Nord indică trecerea grăbită a minutelor. Deși momentul plecării se apropie, nimeni nu este trist. Dimpotrivă. O nestăvilită veselie îi stăpînește și pe „începători" și pe „cei vechi".

„SĂ NE SCRII"

După ce a pus totul la punct, Petre David, responsabilul grupului de „începători" stă de vorbă cu un consătean, care, aflîndu-se în București, a venit la gară să-l petrecă.

— Uite, moș Nică, să le dai părinților scrisoarea asta și să le spui că am să le scriu și din Moscova, cum oi ajunge.

După o clipă de tăcere, Ion Crisnea răspunde mai curînd unor gînduri ale sale:

— In tinerețile lui, bietul tăică-tău dacă a ajuns pînă la Oradea... Și parcă de bine? Tot cu necazuri și cu judecăți... Iar tu pleci acuma la Moscova și în cîțiva ani te întorci de acolo avocat sau magistrat. Au bătrînii cu ce se mîndri!

Pe Milica Biscă o conduce fratele ei, care face armata. De toți, sînt 11 copii. Au rămas orfani de mici. Elena Biscă și-a crescut singură copiii, chinuindu-se ca vai de lume. A argățit pe unde a putut. Acum, este colectivistă la G.A.C. „Iosif Rangheț" din Măcin și duce o viață demnă. Cînd a trebuit să-și dea consimțămîntul ca Milica să plece la studii în Uniunea Sovietică, n-a stat la gînduri nici o clipă:

— Să plece fata, să-și lumineze mintea. Numai să se țină de carte, să nu ne facă de rîs. Și cine știe... te pomenești că vine medic veterinar chiar la noi în gospodărie — și-a mărturisit Elena Biscă o dorință.

— Tu cum te stabilești, să ne scrii îndată! O să numărăm zilele pînă la primirea scrisorii..

— Bineînțeles că am să vă scriu imediat ce am să ajung — făgăduiește Milica fratelui ei. — Voi să aveți grijă de mama. Și te mai rog ceva...

După o ușoară ezitare, Milica scoate din poșeta micuță un plic alb și-l întinde fratelui ei:

— Asta să i-o dai lui Andrei. Am vrut să trimit scrisoarea prin poștă, dar fiindcă ai venit tu, te rog să i-o duci. Să-mi răspundă îndată ce află adresa de la voi.

In Gara de Nord, cîteva minute înainte de plecarea trenului

DE CE A PLINS UN PIONIER

„Atențiune! Atențiune! Trenul accelerat nr. 603 pleacă peste cinci minute, adică la orele 22,40, în direcția Ploești-Sud, Buzău, Tecuci, Birlad, Iași".

Studenții urcă în vagoane. Ultimele cuvinte, ultimele strîngeri de mînă.

Un pionier, care a discutat tot timpul într-un grup de tineri veseli, veniți să-și petreacă colegul, se apropie de unul din ei și-l roagă stingherit:

— Ridică-mă la fereastră ca să-mi iau rămas bun de la Nelu.

Cînd se vede sus, lîngă Nelu, pionierul își apucă fratele de gît și-l sărută cu căldură. Și nemaiputîndu-se stăpîni, dă drumul lacrimilor pe care le-a ținut pînă atunci. Fratele cel mare îl mîngîie pe mezin și se miră, înduioșat:

— Plîngi, Răduț?

Dar Răduț, rușinat, nu-i răspunde și sare de peron. Aici îl iau în primire colegii fratelui său:

— De ce plîngi, Răduț?

Înghițîndu-și lacrimile, pionierul explică:

— Nelu mi-a citit în rusește toate fabulele lui Marșak, și mi le-a tradus... și mi-a ajutat cînd am lucrat la macheta unui avion la Palatul Pionierilor... Și... Și... nici nu plîng!

★

...Trenul se desprinde lin de pe peron.

— Răduț, să fii cuminte, să nu plîngi! Am să-ți trimit cărți... Pe „Timur" în rusește — strigă Nelu.

— Să-mi trimiți! Fericit, Răduț surîde printre lacrimi.

Trenul ia viteză. Roțile își încep cîntecul săltăreț care, pe măsură ce-și accelerează ritmul, îi apropie pe studenți tot mai mult de porțile visului lor îndrăznet.

I. SCUTARU

Din experiența de organizare a întreprinderilor sovietice

Ing. STOIAN PETRESCU
locțiitor al ministrului Industriei Metalurgice și Construcțiilor de Mașini

Unul dintre importantele avantaje ale sistemului economic socialist îl constituie posibilitatea celei mai largi specializări a întreprinderilor industriale și a organizării celor mai raționale legături, prin cooperare, între întreprinderile și ramurile specializate.

Specializarea, ca una dintre formele diviziunii sociale a muncii, devine, în condițiile socialismului, una dintre pîrghiile principale de raționalizare a producției, de organizare a ei pe baze științifice. In economia socialistă, specializarea are loc atît pe ramuri și întreprinderi — cînd se creează raporturi de cooperare, cît și specializarea muncitorilor și tehnicienilor, legată nemijlocit de specializarea pe ramuri și întreprinderi și de dezvoltarea diviziunii muncii înăuntrul întreprinderii însăși.

Dezvoltarea largă a specializării și cooperării în industria Uniunii Sovietice în anii planurilor cincinale, a verificat în practică, înalta eficacitate economică a acestei metode superioare de organizare a producției. Ca urmare a acestui lucru, numărul ramurilor industriale în U.R.S.S. s-a mărit, iar multe din ele au ajuns să cuprindă sectoare bine delimitate. Astfel ramura construcțiilor de mașini pentru industria ușoară, de pildă, cuprinde producția de mașini pentru industria preucrătoare, producția de mașini pentru industria de încălțăminte, producția de mașini pentru industria textilă și de confecțiuni etc.

Pe baza unei producții specializate, a devenit posibilă folosirea unui utilaj specializat de înaltă productivitate, organizarea producției pe bandă, specializarea cadrelor etc. Practica industrială a Uniunii Sovietice dovedește în mod convingător că specializarea duce la creșterea producției și productivității muncii, la organizarea superioară a muncii și a producției și la reducerea prețului de cost al produselor. Așa de pildă, în perioada postbelică prețul de cost al mașinii de găurit verticală este de cinci ori mai mic iar cel al șurubelor de șase ori mai mic în întreprinderile sovietice specializate față de întreprinderile nespecializate.

Eficacitatea economică a specializării și cooperării contribuie mult la sporirea productivității muncii. Astfel datorită folosirii utilajului specializat de către muncitori specializați, la uzinele „Frezer" din U.R.S.S. — specializate în producerea de scule — productivitatea muncii este de 2-3 ori mai mare față de aceea obținută la secțiile de sculărie ale unor uzine constructoare de mașini.

Apreciind în mod corespunzător marile avantaje economice ale specializării și cooperării, precum și posibilitățile nelimitate pe care le deschide specializarea și cooperarea în introducerea tehnicii avansate în întreprinderile industriale, Hotărîrea Plenarei din iulie a C.C. al P.C.U.S. a trasat sarcina de a se asigura o largă specializare a întreprinderilor, organizînd totodată o producție masivă în lanț și cooperația în industrie. La Plenară, tovarășul N.A. Bulganin a arătat că: „Ministerele trebuie să reducă cu mai multă hotărîre nomenclatura produselor fabricate de diferite întreprinderi, să elibereze întreprinderile specializate de producerea unor tipuri de produse care nu sînt proprii profilului lor, să creeze noi întreprinderi specializate, să lărgească cooperarea între diferitele ministere și în cadrul unuia și aceluiași minister, ținînd seama de interesele diferitelor regiuni economice".

Partidul și guvernul nostru, însușindu-și experiența bogată a Uniunii Sovietice, au acordat și acordă o mare importanță specializării și cooperării.

După naționalizarea principalelor mijloace de producție, s-a trecut la profilarea întreprinderilor. Acțiunea de profilare a avut ca obiectiv principal stabilirea sortimentelor producției, a procedeelor de fabricație și a relațiilor de cooperare cu alte întreprinderi, în condițiile de dezvoltare a economiei noastre naționale. Urmărind să stabilească linia de dezvoltare a întreprinderilor noastre pe baza unui sortiment rațional, profilarea a reprezentat un factor principal al specializării întreprinderilor, realizată cu ajutorul unui utilaj specializat pe baza unei nomenclaturi restrînse și stabile a producției. Astfel, s-au format în cadrul industriei construcției de mașini ramuri specializate independente care au cîștigat o mare însemnătate în economia țării noastre. Printre acestea pot fi amintite producția de utilaj petrolifer, producția de motoare, de mașini-unelte pentru așchierea metalelor, producția de material rulant, mașini agricole, de utilaj minier, utilaj de construcție, utilaj textil etc.

Specializarea a contribuit la ridicarea producției și productivității muncii și reducerea prețului de cost al produselor. Sînt cunoscute în țara noastră succesele obținute de întreprinderile specializate: Uzinele de tractoare „Ernst Thälmann" Orașul Stalin, „I. C. Frimu" Sinaia, „Unio" Satu Mare, „Semănătoarea" București, „Iosif Rangheț" Arad etc. Uzina „Semănătoarea", de exemplu, — specializată în producția unui număr restrîns de tipuri de mașini agricole — a reușit să îndeplinească sarcinile cincinalului cu 6 luni înainte de termen, să mărească producția de mașini agricole de peste șapte ori și să reducă prețul de cost cu 32%.

Ținînd seama de condițiile noastre de dezvoltare, este necesar a se adînci și mai departe specializarea și cooperarea între întreprinderi. Astfel, pe măsura reconstrucției și construcției ramurilor noastre de producție, pe măsura dezvoltării uzinelor noastre existente și a punerii în aplicare a unor procese noi tehnologice în uzine cu utilaj tehnologic și cadre specializate, se va continua profilarea întreprinderilor noastre.

Sarcina constă în a adînci specializarea întreprinderilor, păstrîndu-le o nomenclatură stabilă a producției, pe baza unui profil stabilit pe o perioadă mai îndelungată. Propria noastră experiență ne-a arătat în mod convingător cît de neeconomică este trecerea succesivă a unei întreprinderi la producția unor sortimente variate și foarte neomogene din punct de vedere tehnologic. Odată cu profilarea definitivă a întreprinderilor, vor putea fi înfăptuite măsurile corespunzătoare pentru creșterea greutății specifice a utilajului specializat în conformitate cu profilul stabilit, precum și specializarea cadrelor.

Intreprinderile noastre specializate cer însă o cooperare largă și rațională nu numai în întreprinderile din cadrul aceluiași minister ci din cadrul diferitelor ministere. Aceasta va contribui la înlăturarea transporturilor la mari distanțe și la adîncirea specializării însăși.

Larga cooperare cere întreprinderilor noastre noi eforturi pentru îndeplinirea exemplară a planului lor de producție și a livrărilor la timp, lichidarea asalturilor de producție — cere îndeplinirea ritmică a planului lor de producție.

Pe baza experienței U.R.S.S., industria noastră trebuie să folosească în condiții eficace marile avantaje ale specializării și cooperării, care permit mobilizarea unor însemnate rezerve ale creșterii productivității muncii și reducerii prețului de cost.

Trenul gonea spre sud, depănînd calea de fier încinsă. Trecuserăm de ultima stație și așteptam cu nerăbdare țelul final al călătoriei mele: Odesa, minunatul oraș de pe țărmul Mării Negre, despre care auzisem atîtea lucruri. Aici aveam să-mi petrec vacanța într-un sanatoriu.

Cînd gîfîitul greoi al locomotivei ne vesti că am ajuns la destinație și am coborît din tren, în fața noastră se deschise priveliștea imensei clădiri albe și luminoase a gării din Odesa, construită în marmură și piatră albă.

Atenția ne fu atrasă imediat de vacarmul produs de o mulțime de oameni înșirați de-a lungul peronului, care gesticulau și pronunțau diferite denumiri, pe care la început nu le-am înțeles. Mai apoi mi-am dumirit: erau reprezentanții diferitelor sanatorii și case de odihnă care veneau la fiecare tren pentru a întîmpina și conduce pe cei sosiți la odihnă. Printre ei era și ghidul nostru, un bătrînel scund și plin de viață, care nu mai contenea strigînd cît îl ținea gura: Arkadia, cine merge la Arkadia? In jurul lui se adunaseră deja vreo zece călători, cărora mă alăturai și eu.

In curînd ne aflam instalați în autobusul sanatoriului nostru și străbăteam bulevardul străjuit de castani umbroși, care duce la Arkadia, — un raion al Odesei, renumit prin pitorescul locurilor sale, prin sanatoriile și plaja sa.

Impreună cu noi călătorea și un tînăr orb, venit tocmai din îndepărtata Siberie pentru a-și recăpăta lumina ochilor la Institutul Filatov unde lucrează celebrul oculist Filatov.

Iată-ne ajunși la sanatoriu, — adevărat parc presărat cu corpuri de clădiri, în care își petrec concediul de odihnă sute de oameni. Autobusul intră pe porțile de fier larg deschise și după ce coti pe aleile parcului, opri în fața clădirii administrației. Din pragul ei, ne întîmpină cu un cald „Bine ați sosit", Mihail Grigorievici, medicul șef al sanatoriului, care în prima discuție mi-a și relatat impresiile frumoase pe care le păstra despre țara noastră.

— Vom căuta să te primim cu aceeași ospitalitate de care am fost înconjurați în țara voastră, adăugă el, îndrumîndu-mă spre vila unde aveam să locuiesc. Și am simțit, într-adevăr, din plin acest lucru.

Nu trecuseră nici cîteva zile și cei patru locatari ai camerei nr. 4, printre care mă număram și eu, deveniseră cei mai buni prieteni, de parcă ne uneau legături de ani de zile. La aceasta contribuia, desigur, în primul rînd, veselia și buna dispoziție a tuturor. Se remarca însă Boris Ivanovici, minunatul muncitor de la căile ferate din Nijni Taghil, un important nod din Siberia apuseană. Nu mai puțin prietenoși și apropiați se dovediră și Ivan Nikolaevici, tovarășul lui Boris Ivanovici, și Leonid Kogan, jurist din Lvov. Curînd, „cuartetul" nostru devenise renumit în tot sanatoriul. Eram nedespărțiți pretutindeni.

Dimineața eram primii la programul de gimnastică în aer liber, la care lua parte majoritatea celor din sanatoriu, sub supravegherea unui instructor special și a medicului șef.

După dejunul bogat pe care îl luam — cum era și de așteptat, — la aceeași masă, și după ce consultam menu-ul variat pentru a doua zi, din care alegeam felurile de mîncare preferate, porneam spre un umbrar din parcul sanatoriului, unde făceam cura de aer. Alteori, plecam la plaja apropiată a Arkadiei pentru a ne scălda în valurile liniștite ale mării și a ne bucura de razele arzătoare ale soarelui binefăcător. Adesea făceam plimbări cu barca în larg.

După ora prînzului, cu toate că nouă, veșnic dornici de noutăți și plimbări, nu ne prea era pe plac, respectam ceasul de odihnă obligatorie. Nici țipenie de om nu mai străbătea aleile, în afara personalului de serviciu, care trimitea la culcare și pe cei mai îndărătnici.

După amiază, eram primii care ocupam masa de biliard de pe terasa vilei noastre, întrecîndu-ne în îndeletnicirea proaspăt învățată. Alteori, după prealabila chemare la întrecere, jucam volei cu „echipele" din alte vile sau sanatorii, pe terenul nostru.

Seara, după cină, aveam întotdeauna de ales între spectacol de cinema, teatru sau program artistic improvizat de musafirii sanatoriului, sub conducerea responsabilului cultural. Era deosebit de plăcut să participi la asemenea serate sau spectacole, urmate, nici vorbă, de dans, în teatrul-grădină al sanatoriului.

Zilele și săptămînile treceau pe nesimțite. Intr-una din duminici, conducerea sanatoriului a organizat pentru noi o minunată excursie prin oraș, în cursul căreia am făcut cunoștință cu cele mai frumoase și interesante locuri ale Odesei.

Am rămas plăcut surprinși de faptul că nicăieri nu se mai zăreau urmele războiului. Străzile Odesei, drepte și paralele, întretăiate perpendicular de altele la fel, sînt străjuite de case vechi și noi, dintre care multe sînt complet refăcute. Portul, care fusese distrus împreună cu digul, și despre care „experții" străini spuneau că nu va putea fi refăcut nici în 10 ani, a fost reconstruit încă din primii ani după încetarea războiului.

Am admirat mult timp renumitele scări ale lui Potemkin, largi și majestuoase, construite din blocuri mari de marmură, care coboară din fața bulevardului de pe malul mării pînă în port. Povestea celebrului teatru de operă și balet, monument unic în Europa, am ascultat-o din gura ghidului, care ne relată cum un erou a salvat această capodoperă de urgia fasciștilor care se retrăgeau. Palatul lui Voronțov, astăzi palat al pionierilor, ne-a încîntat privirile cu colonadele sale înalte și albe, care se zăreau departe, în larg.

Ultima etapă a excursiei noastre a constituit-o vizitarea galeriei de artă, unde sînt expuse pînze celebre. Din clădirea galeriei de artă am coborît pe scări de piatră în adîncul pămîntului, pentru a vizita renumitele catacombe ale Odesei, acea rețea de galerii subterane care împînzește întreg orașul, cu ieșiri în cele mai îndepărtate și neașteptate locuri. Ele adăpostiseră în anii grei ai Marelui Război pentru Apărarea Patriei armatele vitejilor partizani.

Concediul de odihnă a trecut pe nesimțite. M-am despărțit cu adîncă părere de rău de oamenii minunați care îmi deveniseră atît de apropiați, de locurile pitorești în care m-am simțit atît de bine. Și în ciuda timpului care s-a scurs, păstrez în suflet veșnic vie amintirea zilelor petrecute într-o vară la Odesa.

NICOLAE C. PERIAL

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Institutul de literatură „Maxim Gorki" din Moscova

In anii 1929—1930, odată cu schimbările radicale din viața economică a Uniunii Sovietice, mișcarea literară capătă un adevărat caracter de masă. Pretutindeni, în fiecare uzină, în cele mai multe colhozuri, apar cercuri literare. Cu vremea, aceste cercuri devin din ce în ce mai frecventate, dovedind interesul tineretului sovietic pentru literatură și îndeosebi setea lui de a învăța, de a crea. „Eu socot că avem o bună sumă de vreo 10.000 de tineri care aspiră să lucreze în domeniul literaturii — spunea Maxim Gorki la primul Congres al scriitorilor sovietici. Uniunea Scriitorilor trebuie să ia pe seama ei, într-o anumită măsură, conducerea acestei armate de scriitori începători, trebuie s-o organizeze, să-i distribuie forțele în diverse munci, s-o învețe cum să lucreze cu materialul trecutului și prezentului... Avem o sarcină de imperioasă necesitate: trebuie să ne pregătim nouă înșine o generație de schimb. Trebuie să educăm pe tinerii scriitori, pe așa numiții scriitori începători".

„Știu bine — scria Gorki în articolul „Despre scriitorul începător" — că printre tinerii scriitori sînt mulți talentați, doritori din tot sufletul să învețe. Sînt printre ei și talente mari!... Pentru ei e necesar să se organizeze cursuri de tehnică literară".

Așa a luat ființă Institutul de literatură de pe lîngă Uniunea Scriitorilor sovietici, institut care avea să poarte numele fondatorului său, Maxim Gorki.

★

Au existat și sceptici. Intrebarea care urma celei despre reala necesitate a institutului nou creat, suna cam întotdeauna la fel: „Oare Pușkin sau Tolstoi au urmat vreun institut de literatură? Oare numai după terminarea unui astfel de institut poți deveni scriitor?"

In acest timp, porțile noului și originalului institut instalat în vechea casă de pe Tverskoi bulvar, care cu un veac în urmă aparținuse lui Herțen, își deschidea ușile primilor 130 de studenți, recrutați dintre membrii cercurilor, care prezentau certitudinea talentului literar. Vremea avea să dovedească necesitatea unui astfel de institut. Și, într-adevăr, după primii doi ani, au fost necesare schimbări. Nu în sensul îngrădirii institutului de creație abia înființat, nu în schimbarea caracterului lui inițial, ci dimpotrivă: viața a dovedit că o însușire temeinică a culturii universale și a marxism-leninismului doar în doi ani, e imposibilă. Inșiși studenții institutului, după scurgerea celor doi ani socotiți la început ca durată de studii, — au cerut să li se prelungească învățătura cu încă pe atît, iar Guvernul Uniunii Sovietice și Uniunea Scriitorilor sovietici analizîndu-le cererea, hotărîră ca durata studiilor în Institutul de literatură să fie de cinci ani. Catedrele de creație ale Institutului au fost încredințate unor scriitori cunoscuți, care și-au exprimat dorința de a lucra cu tinerii începători. Printre aceștia au fost: Alexandr Fadeev, Konstantin Fedin, Alexei Surkov și Leonid Leonov.

Din cei 130 de studenți care au pășit pragul institutului în 1933, după cinci ani au absolvit cursurile 17 tineri scriitori înarmați cu un serios bagaj de cunoștințe. Din prima promoție făcea parte și Konstantin Simonov, autorul de mai tîrziu al pieselor „Un flăcău din orașul nostru", „Pe sub castanii din Praga", „Chestiunea rusă", al romanelor „Zile și nopți" și „Tovarăși de arme", astăzi de cinci ori laureat al Premiului Stalin.

Mai departe, de la prima sa promoție pînă la cea de a optsprezecea, care a părăsit băncile institutului anul acesta, viața avea să dovedească și mai mult necesitatea acestui unic în felul său for de învățămînt. Insăși existența Institutului de literatură, permanenta grijă pentru îmbunătățirea activității lui și continua muncă pentru ridicarea caracterului său de institut de creație la un nivel model, a avut o influență binefăcătoare asupra tuturor cercurilor literare de pe întreg întinsul pămîntului sovietic.

Chiar dacă institutul n-a dispus niciodată de un număr mai mare de 40 de locuri vacante la admitere, programele lui de învățămînt, metodele de lucru și îndrumare aveau să cuprindă un număr mult mai mare de tinere talente literare. Pentru aceasta s-a creat secția de învățămînt în particular. Zeci de prozatori, poeți, critici literari și chiar redactori care activau în cadrul organelor de presă și editură din toate orașele Uniunii Sovietice au căpătat astfel posibilitatea să-și completeze cultura generală, să se adape la izvoarele de învățătură spre care Maxim Gorki îi îndrumase cu atîta insistență.

Caracteristic pentru institut este faptul că cei mai mulți dintre studenți depășesc vîrstele de 25—30 de ani. Aceasta se explică prin faptul că, îndeosebi, reușesc să treacă examenul de admitere tinerii scriitori care după terminarea învățămîntului mediu au lucrat cîțiva ani, ca redactori la gazetele raionale, corespondenți de presă, sau ca muncitori în fabrici, uzine ori colhozuri. Rareori pot fi întîlniți studenți care au părăsit pragul institutului îndată ce au părăsit băncile școlilor medii.

Caracteristic rămîne și faptul că din cei 40 de studenți admiși în anul întîi, absolvă după cinci ani 20—25 de tineri. Ceilalți, care de-a lungul celor cinci ani n-au dovedit reale aptitudini literare, sînt îndrumați spre alte institute de învățămînt, care n-au un caracter de creație.

In cei 22 de ani de muncă cu tinerii scriitori, institutul și-a îmbunătățit tot timpul planul de învățămînt, căutînd să cuprindă o gamă cît mai completă de discipline, care într-adevăr să înarmeze pe studenți cu cunoștințele cele mai folositoare activității lor. Studiul de bază îl constituie literaturile rusă, sovietică și apuseană, alături de știința marxist-leninistă. Studiul literaturii ruse începe cu folclorul rus și se termină cu Gorki. Istoria literaturii universale se parcurge în tot lungul ei, de la literatura antică pînă la cea contemporană. Paralel cu aceasta, se fac cursuri speciale asupra operelor și măiestriei scriitoricești a lui Pușkin, Gogol, Turghenev, Tolstoi, Cehov, Gorki, Maiakovski, Fadeev și Șolohov. Marilor scriitori apuseni Shakespeare, Goethe, Balzac, Stendhal, Flaubert, Maupassant, le sînt închinate seminarii semestriale. Studiul limbii e constituit de introducerea în lingvistică, istoria limbii literare ruse, slavona veche, rusa contemporană, alături de limbile franceză, engleză și germană — una din ele la liberă alegere.

Bazele marxism-leninismului, economia politică, materialismul dialectic, materialismul istoric și istoria filozofiei înarmează pe tinerii scriitori cu acea armă fără de care nu se poate însuși metoda realismului socialist.

Teoria literaturii, estetica, teoria dramei, teoria poeziei, teoria literaturii pentru copii, sînt menite să formeze partea teoretică literară de specific, în vreme ce istoria artelor, istoria muzicii, logica, formează discipline din cadrul culturii generale, destinate să înzestreze pe fiecare student cu un larg orizont de cultură.

Ceea ce caracterizează însă și mai mult profilul Institutului de literatură, sînt seminariile de creație, care ocupă o zi din săptămînă. La aceste seminarii, tinerii din diferiți ani de studii sînt împărțiți pe genuri de creație, în grupuri mici de 10—12 studenți, și încredințați scriitorilor sovietici cu îndelungată experiență literară. In seminarii, studenții își citesc și-și analizează creația, purtînd discuții libere, ca într-un cenaclu. Scriitorii conduc discuțiile, dau îndrumări autorilor și trag concluziile. Seminariile de proză sînt conduse de scriitori ca Ribakov, Konstantin Paustovski, Vl. Lidin. Poezia se află sub îndrumarea poeților Serghei Smirnov, Zaharcenko, Dolmatovski și Kovalenkov. Lev Kassil conduce seminarul de literatură pentru copii, iar Bezîmenski conduce seminarul de satiră. Criticii Trifonova și Smirnova îndrumează seminariile de critică.

Joia și sîmbăta au loc întîlniri cu figurile cele mai proeminente ale scrisului sovietic. Scriitorii vîrstnici împărtășesc tinerilor condeieri experiența lor scriitoricească. Intre îndrumătorii activi ai Institutului, pot fi socotiți Ilia Ehrenburg, Leonid Leonov, Konstantin Paustovski, Alexandr Fadeev, Konstantin Simonov, Vera Inber și alții.

★

Dacă institutul n-a dat pînă acum nici un Pușkin ori un Tolstoi, a dat în schimb literaturii sovietice talente mari care poate, fără îndrumarea institutului, s-ar fi irosit înainte de înflorire. Printre acești absolvenți ai institutului, se numără laureații Premiului Stalin ale căror opere literare au trecut de mult granițele Uniunii Sovietice: Konstantin Simonov, Evgheni Dolmatovski, Vasili Ajaev, Margarita Aligher, Ghevork Emin, Lev Oșanin, Rasul Gamzatov, Mihail Lukonin, Silva Kaputikian și alți mulți scriitori, azi figuri de seamă ale literaturii sovietice.

An de an, Institutul de literatură „Maxim Gorki" de pe lîngă Uniunea Scriitorilor sovietici dă literaturii sovietice noi cadre tinere, crescute cu grijă, cu o temeinică pregătire profesională. Și deși, ca volum, el e poate cel mai mic institut superior de învățămînt, în toate colțurile Uniunii Sovietice, ba în ultimii ani și în viața literară din țările de democrație populară, pot fi întîlniți tineri literați educați în minunata școală a lui Gorki.

IOAN GRIGORESCU

D. MOCIALSKI: „Rivalii"

Carnet

Literatura și știința

In ultima vreme, romanele care zugrăvesc procese de muncă, în care fantezia dă aripi gîndului luminos făcîndu-l să întrevadă ziua de mîine, romanele în care se povestește despre viața și lupta oamenilor de știință, trezesc un interes din ce în ce mai profund. „Literaturnaia gazeta" discută problema acestui gen literar în articolul „Literatura și știința", arătîndu-i însemnătatea și subliniind valoarea literară și științifică a multora din romanele care tratează această temă.

Literatura, se arată în articolul amintit, zugrăvește realitatea vie și de aceea ea nu poate trece peste succesele obținute de știința sovietică și nici peste viața și munca oamenilor de știință sovietici. Știința începe să se contopească cu însăși viața poporului sovietic, cu traiul lui de fiecare zi. Și de aceea un număr din ce în ce mai mare de prozatori, poeți și dramaturgi se adresează temelor științifice. Romanul lui V. Kocetov, „Tinerețea e cu noi" zugrăvește viața unui colectiv științific; problemele progresului tehnic sînt tratate în romanul „Zilele vieții noastre" de Vera Ketlinskaia; formarea omului de știință constituie tema povestirii lui A. Șarov „Călătoria continuă", iar demascarea tipului de pseudosavant este tratată în vestitul roman al lui L. Leonov „Pădure rusească".

Datoria literaturii cu temă științifică, subliniază articolul, este să zugrăvească lupta poporului pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de partid, să prezinte viața, să caute tipurile, caracterele și conflictele legate de lupta pentru progresul tehnico-științific, să caute eroii timpurilor de azi, oameni cu vederi înaintate, savanți-patrioți care luptă pentru construirea societății comuniste, pentru a folosi știința în slujba omenirii și nu spre distrugerea ei. Sarcina scriitorilor este de a urmări realizările și cuceririle științei și de a zugrăvi veridic, creator și îndrăznet viața și realizările oamenilor de știință.

Reeditarea romanului fantastic „Aelita"

Editura „Goslitizdat" din Moscova pregătește publicarea într-o colecție de masă a romanului „Aelita", al lui Alexei Tolstoi, a cărui acțiune se petrece în planeta Marte. Și deși fantezia romancierului n-a putut prevedea de la nivelul tehnicii de atunci nava atomică de mîine, romanul este interesant atît prin însuflețirea revoluționară a eroilor săi care au pornit să cucerească spațiile cosmice, cît și prin forța artistică a scriitorului, care a știut să zugrăvească chipuri de oameni îndrăzneți, precum și viața acestei planete îndepărtate. „Aelita", scrisă de A. Tolstoi în anii tinereții, este una din cărțile ce tulburâ pe cititor prin romantismul ei, trezind, în același timp, un adînc interes pentru știință.

Povestiri cinematografice despre atomul pașnic

Cinematografia sovietică a realizat o seamă de filme noi, care prezintă un deosebit interes atît ca opere artistice, cît și prin noutatea temei. Este vorba în primul rînd de două filme a căror temă e folosirea în scopuri pașnice a energiei nucleare. Filmul „Prima în lume", realizat de D. Bogolepov și D. Antonov, înfățișează centrala electrică atomică din U.R.S.S. și are un caracter documentar. Fiecare imagine, fiecare sunet amintește spectatorului că centrala electrică pe care o vede nu este un rod al fanteziei, ci o realitate sovietică vie.

Un alt film, tehnicolorul „Atomii marcați", prezintă cîteva din cele mai interesante experiențe și realizări obținute în ultima vreme de oamenii de știință sovietici care folosesc „atomii marcați" la punerea diagnosticului unor boli, în studierea proceselor biologice și în agricultură. Filmul a fost realizat în regia lui V. Sneiderov, după scenariul prof. G. Frank și, ca și filmul „Prima în lume", este o producție a Studioului de filme științifico-populare din Moscova.

O expediție sovietică în Antarctica

Academia de Științe a U.R.S.S. organizează o expediție științifică complexă în Antarctica. Expediția va face cercetări geofizice pe continent și în apele bazinului polar de sud, sub conducerea cunoscutului cercetător polar M. M. Somov, doctor în științe geografice. In 1955 și 1956 membrii expediției vor face lucrările de pregătire, vor cerceta zonele potrivite pentru crearea a două stațiuni științifice în adîncul continentului și a alteia în una din zonele greu accesibile ale Antarcticei. Expediția sovietică va colabora cu expedițiile Statelor Unite și ale altor țări, care organizează stațiuni științifice în Antarctica; ea va dispune de două nave mari, o escadrilă aeriană alcătuită din avioane de transport și helicoptere, de tractoare, ciini și alte mijloace de transport terestru.

La lucrările de cercetări științifice vor participa oameni de știință de la diferite institute ale Academiei de Științe a U.R.S.S. și de la numeroase alte instituții geografice și hidrometeorologice.

Insemnări

Pe marginea unui articol de gazetă

Făcînd prezentarea unei reviste din nordul Siberiei, publicația sovietică „Literaturnaia gazeta" ridică o chestiune importantă, actuală nu numai pentru U.R.S.S., ci și pentru țara noastră. E vorba de viața culturală, intensă atît în centrul Uniunii Sovietice, cît și în republicile unionale și regiunile autonome depărtate. Revista recenzată cuprinde un material bogat și divers, sub semnătura unor scriitori de talent, care reflectă în scrisul lor particularitățile traiului de pe îndepărtatele meleaguri siberiene. Viața culturală din aceste ținuturi se manifestă nu numai prin reviste de literatură și de artă, ci și prin cărți interesante, cu teme variate, care apar în cadrul unor harnice și rodnice edituri.

Cultura nu-i acumulată numai la centru, ci e răspîndită cu aceeași rîvnă, pricepere și grijă, pe suprafața întregii țări — indiferent de republici și de așezarea diferitelor orașe, mai aproape sau mai departe de Moscova. Marele avînt al învățămîntului, bibliotecile publice și cluburile semănate pe toate întinderile uriașei țări de la răsărit au difuzat cartea pînă în corturile făcute din piele de ren de pe țărmurile Oceanului Înghețat, pînă în așezările din ținuturile de la miazăzi.

In atmosfera generală de interes și de dragoste față de carte, se nasc mereu organizații culturale care înființează ziare, reviste, edituri... Activitatea acestor organizații publicistice este apreciată de organul literar de la Moscova, care — avînd ca îndreptar valoarea artistică și ținuta ideologică a autorilor — pune unele opere produse lîngă Cercul polar alături de lucrările meritoase din editurile Moscovei.

Această atitudine a gazetei literare moscovite față de manifestările spirituale din provincie trebuie să fie un îndemn și pentru noi ca să dăm cea mai mare atenție oricărei inițiative cărturărești, chiar din cel mai ascuns colț de țară.

De altfel, la noi există tradiția vieții culturale în provincie. La Iași, de pildă, au existat cercuri culturale, care au scos reviste — unele cu adînc răsunet în opinia publică. Vechea capitală a Moldovei are meritul de a fi creat cele dintîi publicații progresiste din țara noastră și de a fi înmeiat unele edituri foarte rodnice. La Ploești, la Galați, la Bîrlad — chiar la Fălticeni — au apărut reviste și ziare care urmăreau în primul rînd un scop cultural. Dacă însă de multe ori manifestările culturale din provincie erau infectate de un spirit reacționar, șovin, huliganic, în aceleași centre se ridicau și voci protestatare, de pe poziții progresiste.

Privind viața culturală de la noi în lumina ideilor exprimate de „Literaturnaia gazeta", avem impresia că — față de avîntul publicistic din Capitala noastră — manifestările scriitoricești din provincie sînt încă prea modeste. Este drept că nici nu se poate compara starea de azi cu modestele inițiative locale din trecut. Acum, și la noi, sînt ziare regionale, sînt ziare locale, de uzină, cîteva reviste ale Uniunii Scriitorilor la Iași, Cluj, Timișoara. Dar e încă prea puțin.

In Uniunea Sovietică, actualii scriitori ruși au zugrăvit tundra siberiană și europeană, cu întinderi mlăștinoase pe unde călătorii umblă prin noroi în sănii trase de reni, cu arbuști piperniciți, cu mușuroaie de pămînt acoperite de licheni — peste care se înalță lumina aurorii boreale. Au redat uraganele din Extremul Orient, au pictat pitoresc taigaua — acei codri nestrăbătuți, branișți neatinse de topor, unde un copac doborît de trăznet sau de putregaiul propriei lui scorburi nu se poate prăvăli la pămînt ci — din pricina desișului — rămîne, deși mort, tot în picioare, ca un arbore viu.

Scriitorii sovietici au zugrăvit — și zugrăvesc cu nedomolită pasiune — stepa prietenă, au pus cele mai vii culori de pe bogata lor paletă pe tablourile din atîtea cărți, care cîntă luxurianta vegetație a Crimeei sau calmul azurliu al Mării de Azov. Vrednicii urmași ai lui Lermontov au turnat în versuri lapidare imnul de proslăvire a clădăriei munților din Caucaz, rînduiți ca niște trepte gigantice, pe care parcă s-au urcat uriașii legendari, cînd au venit să ia cu asalt cerul.

Urmînd pilda scriitorilor sovietici, literații români pot zugrăvi natura atît de variată din țara noastră — de la „munții mari", despre care vorbește legenda și pe care îbrăileanu îi vede ca niște altare — puse unul peste altul, aparținînd parcă mai mult cerului decît pămîntului... pînă la întinderile line ale Bărăganului sau pînă la stufărișurile misterioase din Delta Dunării. Scriitorii din toate unghiurile țării au putința să studieze și să redea cadrul naturii, în care trăiește și lucrează omul, unde se desfășoară viața poporului sub atît de multe aspecte, veșnic altele. Fiecare ținut ascunde moravuri, obiceiuri, documente omenești extrem de interesante și mai cu seamă o comoară de vocabular și de expresii pitorești, care ar putea primeni mereu limba.

Un om nou se ridică din mijlocul realităților în continuă transformare. Un suflet colectiv se cimentează. Atîtea lucruri diverse, din ținut în ținut, așteaptă numai ochiul observator al scriitorului ca să i se destăinuiască. Cum natura, omul și viața poporului nu-s concentrate, firește, numai în Capitală — ci sînt împrăștiate pe toată suprafața țării... am dori ca pretutindeni în provincie cărturari și scriitori să dezbată rosturile culturale ale poporului și să răsfrîngă plastic, în operele lor, realitatea variată a meleagurilor noastre.

Iată de ce credem că articolul din „Literaturnaia gazeta" ne privește direct și pe noi ca un îndemn pentru intensificarea vieții culturale din provincie.

M. SEVASTOS

MAȘIDAT GAIRBEKOVA

Strugurii

Mi-amintesc: eram fetiță,
Stam sfioasă la portiță
Intr-o mînă c-un ciorchin.
Ah, ce struguri, boabe pline,
Dulci ca mierea de albine, —
Struguri negri de Ghimrin!

Dar un puști spre mine vine,
Bătăușu-unei vecine,
Vine cu ochii pe ciorchin.
Și îmi strigă din guriță:
— „Nu știi să mănînci, fetiță,
Struguri negri de Ghimrin.

Dă-i încoace. Uite-n gură
Limba dintr-o strivitură
Bobul cum îl face zob".
Gura-i lacomă înghite
Boabe negre, stafidite,
Pîn' la cel din urmă bob.

Și munteanul mic o limbă
Pe sub nas, în ris, își plimbă
Și-apoi fugi! Mai prinde-mi-l!
In băieți, pe-atunci, se vede
Mă puteam ușor încrede,
Că-aveam minte de copil...

Ah, ce struguri, boabe pline,
Dulci ca mierea de albine
Drept în gură mi le-arunci.
Ți-amintești? Iubite, oare
Nu cumva ești pușiul care
Mi-a mîncat ciorchinu-atunci?...

In românește de GEORGE DAN

Realismul traducerii literare

IVAN KAȘKIN

Marile realizări ale traducătorilor sovietici au fost subliniate și prin aceea că traducerea „Divinei comedii" făcută de M. Lozinski, a „Sonetelor" lui Shakespeare, de S. Marșak și traducerea făcută de M. Rîlski în limba ucraineană a poemului „Pan Tadeusz" au fost distinse cu Premiul Stalin.

Cartea tradusă aparține și literaturii poporului în limba căruia a fost tălmăcită, și acest lucru l-a subliniat în repetate rînduri încă Belinski. Dar există două condiții esențiale: dacă opera este bună, trebuie să fie bună și traducerea. Numai atunci cînd traducerea e bună ea poate îmbogăți literatura în sînul căreia intră. O carte rău tradusă nu numai că nu-și atinge ținta, dar, ceea ce este și mai rău, ea compromite originalul. Cărțile rău traduse i-au deprins pe unii cititori să privească indulgent, ba chiar nepăsător, pînă și operele marilor maeștri ai cuvîntului, să răsfoiască fugar orice carte tradusă, neluînd în seamă țesătura ei de cuvinte.

Belinski, apărînd cu căldură spiritul originalului, protesta împotriva „eliminărilor, adausurilor și schimbărilor" făcute după bunul plac al traducătorului.

Cunoscînd bine originalul, traducătorul folosește adesea o metodă științifică, trebuind să-și cheme într-ajutor și metodele lingvisticii, ca și pe cele ale istoriei literare. Cu ajutorul analizei lingvistice, am putea zice că înțelegem mai lesne limba literară a textului original. Cu ajutorul analizei istorico-literare, traducătorul poate determina orientarea socială fundamentală a operei traduse, sau, de exemplu, poate pătrunde complexitatea elementelor realiste și romantice ale stilului autorului. Teoria, istoria literaturii și lingvistica au sarcina de a asigura înțelegerea spiritului și a literii originalului. Dar traducătorului nu-i este îngăduit doar să înțeleagă spiritul creației, ci el trebuie să-l și redea. Pentru ca să-l redea în formă artistică în altă limbă, ca un fenomen estetic de egală valoare, nu e suficientă doar tehnica de receptare „tehnologică", ci e necesară măiestria de traducător. Aici, traducătorul literar folosește metode artistice. Este vorba de o alegere făcută cu sensibilitate și precizie, este vorba de folosirea materialului stilistic, de alegerea mijloacelor plastice și de expresie în redarea fidelă a imaginilor și a întregii unități artistice; pe scurt, de interpretarea fidelă a originalului. Toate acestea pun în fața traducătorului nu numai problema deprinderii practice a traducerii, dar și problema cunoașterii legilor măiestriei de traducător.

Fără să intru în toate subtilitățile și complexitățile măiestriei traducerii, mă voi limita, pentru început, doar la cîteva trăsături esențiale ale traducerii realiste sovietice.

Baza realismului este adevărul. „Scrieți adevărul!" „Traduceți exact!" Justa înțelegere a exactității traducerii este legea de bază pentru toți traducătorii sovietici. Totul constă în modul cum trebuie ea înțeleasă. Căci exactitatea în traducere, înainte de toate, este fidelitatea față de originalul care oglindește realitatea.

Părerile marilor maeștri ai literaturii ruse asupra traducerii sînt concentrate, ca într-un focar, în practica de traducător și în expunerile directe ale lui Pușkin. Dar Pușkin a formulat doar în treacăt unele din principiile sale teoretice. Esența lor a exprimat-o și a explicat-o profund și într-un spirit nou, abia Belinski. In domeniul traducerii, aceste păreri au fost însușite de Gogol, de tînărul Turghenev, de Cernișevski, Dobroliubov, Lavrenski și de alți critici de la revista „Sovremennik", iar mai tîrziu, prin ei, și de către teoreticienii sovietici ai traducerii. Ei pornesc cu toții în expunerile lor asupra traducerii nu de la „literalism", nu de la cuvintele izolate, ci de la întreg. Traducătorul care se mulțumește cu primul înțeles al cuvîntului găsit în dicționarul deschis în grabă, să-și amintească de cuvintele lui Pușkin care zicea că „mintea este inepuizabilă în înțelegerea noțiunilor, așa cum limba este inepuizabilă în combinările de cuvinte. Toate cuvintele se găsesc în lexicon: dar cărțile care apar clipă după clipă nu sînt la urma urmei imitarea lexiconului". Pușkin a insistat asupra principiului că „traducătorul trebuie să se străduiască să redea spiritul și nu litera".

Belinski a criticat în nenumărate rînduri traducerile ad-litteram, declarînd că „apropierea de original constă nu în redarea literei, ci în redarea spiritului operei", și confirmînd faptul că „regula traducerii operelor artistice constă în redarea spiritului operei traduse".

Gogol era de părerea lui Pușkin și Belinski: „Uneori e necesar să ne îndepărtăm de cuvintele originalului tocmai pentru a ne apropia mai mult de el". Chiar Jukovski, învingînd opiniile sale romantice, anterioare, asupra traducerii, scria despre ultima sa lucrare, „Odiseea", că s-a străduit să tălmăcească exact „pe cît cu putință fără a silui limba".

Cernîșevski declara și el, referindu-se la traduceri: „Literalismul nu este apropiere, ci numai inepție". Dobroliubov, criticînd denaturările de sens în traducere, nega totodată orice „exactitate de dagherotip", străină artei. Acest punct de vedere îl împărtășeau și cei mai buni traducători ruși de la mijlocul secolului al XIX-lea: Lermontov, Tiutcev, Kurocikin, Mihailov, A. K. Tolstoi ș.a. De asemenea îl împărtășesc cei mai buni traducători sovietici contemporani. Intr-adevăr, se poate oare socoti drept fidelă o traducere care se mulțumește cu copierea pasivă a originalului, o traducere care nu năzuiește la exactitatea corect înțeleasă, ce poate fi întruchipată doar prin mijloacele limbii materne a traducătorului și prin păstrarea legilor interne ale acestei limbi? Nevoia de legătură internă, de unitate organică duce din nou la părerea lui Pușkin, că cuvîntul trebuie ales sau respins nu în sine, ci în concordanță cu întregul.

Prima etapă, cea determinantă, a muncii traducătorului este lectura atentă și pătrunzătoare a originalului și înțelegerea ideii generale. „Ideea generală!" vor exclama scepticii. — „Ce nevoie are traducătorul de ea! Asta e treaba autorului". Neînțelegînd însă, pentru sine, ideea generală, firul conducător, situațiile convenționale, tipurile fundamentale și caracterele, în sfîrșit, unitatea mijloacelor de expresie artistică, traducătorul nu va prinde și nu va reda ceea ce a determinat spiritul operei. Fără a stabili locul, rolul și valoarea originalului, traducătorul nu va putea crea o traducere adevărată. Necunoscînd greutățile originalului, traducătorul nu va putea învinge aceste greutăți. Trebuie să luptăm atît pentru lucruri importante cît și pentru amănunte, fiindcă nu oricare amănunt este important pentru înțelegerea întregului, însă în fiecare amănunt va fi cuprins înțelesul întregului. Totodată, fără a stabili precis și hotărît tot ceea ce nu este esențial, traducătorul își va păstra cu greu libertatea de manevră în traducere.

Traducînd „La peau du Chagrin" încărcată cu tot felul de amănunte, nu trebuie să uităm că și aici Balzac, după cuvintele lui Marx, rămîne tot „doctor în științele sociale" și pentru aceasta nu trebuie să fixăm atenția cititorului în special asupra amănuntelor exterioare. Traducînd „Don Juan" de Byron trebuie să ținem seama că în această operă Byron nu numai că este un clasic al romantismului, dar și un romantic pornit pe calea spre realism. Tălmăcind operele lui Dickens, nu putem să-l socotim pur și simplu un maestru al grotescului, deoarece el este un scriitor profund realist, un mare umanist și autorul unor cărți pline de umor sănătos.

Belinski numea traducătorul un povestitor înnăscut, veșnic în căutare de subiecte. „Talentul traducătorului este talentul formei, spunea el, firește cu capacitatea de a pătrunde spiritul operelor străine și de a le simți frumusețea".

In traducere, trebuie să căutăm a reda acea formă care, servind expunerea conținutului operei originale, este inseparabilă de el și se prezintă ca unul din mijloacele expresiei stilistice; totuși e dăunătoare neglijarea formei, precum și ruperea ei de conținut.

Traducerea realistă redă veridic conținutul, dar tot atît de veridic trebuie să redea și forma originalului, în care își găsește oglindirea specificul național al originalului și amprenta epocii. Dar în redarea trăsăturilor caracteristice ale „timpului și locului" sînt deosebit de dese abaterile de la unitatea stilului. Una din aceste abateri este stilizarea estetizantă, care, în traducere, se manifestă adesea prin arhaizarea excesivă. Desigur că originalul aparține epocii sale, și această particularitate trebuie transmisă cu solicitudine cititorului; dar odată cu aceasta originalul și, în special traducerea, își trăiesc fiecare veacul său. Ca criteriu de bază pentru arhaizarea unei traduceri poate fi folosit gradul ei de vechime sau de actualitate pentru cititorii timpului ei.

In alegerea procedeelor lingvistice pentru traducerea operelor clasice, cititorul este în drept a-i cere traducătorului respectarea perspectivei și distanței istorice, evitarea lexicului modernizat și, deopotrivă, alegerea chibzuită a unor detalii care trebuie să introducă pe cititor în atmosfera epocii date. Nu e necesară actualizarea unui text vechi, dar nici nu se cuvine o arhaizare fără rost. O traducere artistică trebuie să înfățișeze cititorului realitatea străină și caracterul specific de stil al originalului, trebuie să păstreze textul „în haina lui națională".

Tot astfel traducătorul trebuie să înfrunte hipnoza — subliniată subtil încă de Lev Tolstoi — a oricărui text de limbă străină care pare străinului mai poetic, mai sonor, decît îi apare omului din țara în care se vorbește acea limbă, decît este în realitate. Traducerea îmbogățește limba necontenit. In privința asta sînt desigur cazuri, mai ales în domeniul terminologiei politico-sociale, cînd cuvintele pătrund dintr-odată în limbă, dar de obicei acesta e un proces complicat și de lungă durată. Poporul, înainte de a adopta un cuvînt nou, îl alege și îl cîntărește cu migală și chibzuință, dar înlătură cu hotărîre tot ceea ce contrazice spiritul limbii sale, neținînd seama nici chiar de persoanele cu foarte mare autoritate.

Limba viguroasă a originalului trebuie tradusă într-o limbă viguroasă — spune Engels. După cuvintele lui Pușkin, limba rusă, atît de puternică și melodioasă în traduceri, cu originalitatea ei robustă, este capabilă să oglindească toată forța și strălucirea oricărui original, este capabilă să redea complexități și nuanțe, întregul context pitoresc și uneori chiar așa numitul subtext. Și desigur că Lomonosov avea dreptate spunînd că, dacă nu putem tălmăci ceva, nu e vina limbii, ci a neputinței noastre.

Cei mai buni traducători ruși, nu odată și-au arătat iscusința de a folosi resursele bogate ale limbii ruse, și au făcut traduceri egale ca valoare cu originalul, iar uneori chiar superioare.

Fiecare traducător cu experiență știe că prin necorespunderea sistemelor lingvistice și normelor estetice, uneori e inevitabilă înlocuirea unor trăsături ale originalului cu altele care apar doar în traducere. Arta traducătorului literar constă uneori și în aceea că el se menține în limitele posibile ale originalului, și în orice înlocuire de expresie păstrează proporția originalului.

Simplitatea în traducere nu înseamnă totul; dar lipsa ei se observă imediat. Cu toate corecturile necesare, și traducerii i se aplică ceea ce a spus Belinski despre poezia lui Benediktov: simplitatea limbii nu este semnul exclusiv și real al poeziei, dar rafinamentul expresiilor arată întotdeauna lipsa poeziei.

Ca să-l cităm pe Turghenev, „traducerea nu este un izvor care țîșnește din adîncul pămîntului, ușor și liber: ea este o fîntînă din care apa se scoate cu scripetul și găleata cu pompei".

In concluzie, ajungem la principiul inițial al primei și ultimei cerințe a realismului: „Scrieți adevărul, traduceți exact".

(Extrase din articolul apărut în „Drujba narodov")

In întîmpinarea Lunii prieteniei romîno-sovietice

EUGEN RODAN
secretar al Consiliului General A.R.L.U.S.

Ca și în alți ani, oamenii muncii de la orașe și sate se pregătesc și anul acesta din timp să sărbătorească tradiționala Lună a prieteniei romîno-sovietice.

Pentru oamenii muncii din țara noastră, prietenia cu U.R.S.S. este nespus de scumpă. Această prietenie cu rădăcini adînci în istorie este continuarea prieteniei străvechi dintre poporul romîn și poporul rus, care a avut o influență atît de roditoare asupra dezvoltării poporului romîn, asupra creării și dezvoltării culturii sale, pentru cucerirea libertății și independenței naționale. Sub soarele prieteniei cu marea Uniune Sovietică, țara noastră a cunoscut o dezvoltare politică, economică, social-culturală fără precedent în istoria poporului nostru, patria noastră devenind o țară liberă și independentă, cu o industrie și o agricultură dezvoltate, cu o cultură în plină înflorire. Oamenii muncii din țara noastră sînt conștienți că tot ce e mai de preț în viața noastră, toate realizările pe care poporul nostru le-a sărbătorit recent, cu ocazia celei de a 11-a aniversări de la eliberarea patriei de sub jugul fascist, nu ar fi fost posibile fără prietenia strînsă și de nezdruncinat cu marea și invincibila Uniune Sovietică. Roadele binefăcătoare ale prieteniei și frățescului ajutor sovietic fie că se manifestă sub forma ajutorului tehnic și de utilaj industrial, fie sub forma experienței inepuizabile a muncitorilor fruntași, a oamenilor de știință și artă sovietici, contribuie din plin la dezvoltarea țării noastre pe calea progresului și a bunei stări.

An de an, prietenia veșnică romîno-sovietică se întărește, devenind de nezdruncinat.

„Relevăm cu o satisfacție profundă — a spus tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, în cuvîntarea rostită la adunarea festivă de la București — consolidarea continuă a prieteniei între Republica Populară Romînă și Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. Cu fiecare an ce trece se întăresc relațiile frățești între Uniunea Sovietică și Republica Populară Romînă. Se lărgește colaborarea reciprocă dintre țările noastre în toate domeniile vieții politice, economice și culturale.

Oamenii muncii din Romînia pot fi siguri că poporul sovietic a fost, este și va fi un prieten credincios, de nădejde al poporului romîn și îi va acorda un ajutor și sprijin multilateral în lupta pentru construirea socialismului, pentru întărirea continuă a statului democrat-popular".

Sărbătorind în acest an Luna prieteniei în condițiile unei oarecari slăbiri a încordării internaționale ca urmare a Conferinței de la Geneva, oamenii muncii din patria noastră își vor manifesta recunoștința lor nemărginită față de popoarele sovietice, care sub conducerea Partidului Comunist și a Guvernului sovietic se află în fruntea luptei pentru destinderea încordării internaționale, pentru prietenie și pace între popoare. Poporul romîn este încredințat că factorul de seamă care a dat speranțe noi lumii întregi în viitorul pașnic al omenirii l-au constituit inițiativele luate în ultima vreme de U.R.S.S., politica consecventă de pace a P.C.U.S. și a Guvernului sovietic, dorința fierbinte și nestrămutată de pace a popoarelor sovietice. Poporul nostru, deopotrivă cu toate popoarele iubitoare de pace, a primit aceste propuneri cu entuziasm, hotărît să lupte sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn și a Guvernului R.P.R. pentru transpunerea lor în viață.

Poporul nostru vede în prietenia nezdruncinată cu popoarele sovietice chezășia libertății și independenței sale naționale, chezășia învingerii tuturor greutăților, a dezvoltării pașnice și înfloririi patriei lui scumpe. De aceea, el consideră ca o datorie sfîntă să întărească în permanență această prietenie scumpă, deoarece așa cum a arătat tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov „atîta timp cît dăinuie și înflorește această prietenie, nu ne este teamă de nici un fel de greutăți care ar putea să împiedice înaintarea noastră pe calea construirii unei vieți libere și fericite".

Luna prieteniei din anul acesta, acțiunile ce se vor întreprinde în cadrul acestei luni, vor fi încă un prilej de a demonstra recunoștința veșnică a poporului romîn față de popoarele sovietice, de a dovedi că prietenia poporului nostru cu popoarele sovietice este de nezdruncinat, că fiecare om al muncii din țara noastră este hotărît să lupte pentru întărirea și adîncirea continuă a acestei prietenii.

Cu prilejul Lunii prieteniei, oamenii muncii din țara noastră vor întîmpina și în acest an cu bucurie și dragoste pe soliii dragi ai poporului sovietic, vor cunoaște noi fapte măreți din viața și lupta oamenilor sovietici pentru construirea comunismului, din realizările uriașe ale industriei sovietice, din faptele eroice ale constructorilor de hidrocentrale, din pilduitoarea viață și muncă a zecilor de mii de tineri care la chemarea P.C.U.S. redau patriei zeci de milioane de hectare de pămînturi înțelenite. Oamenii muncii din țara noastră vor cunoaște în această lună noi cuceriri ale artei și literaturii sovietice, atît de iubită de masele populare din țara noastră, cele mai noi cuceriri ale științei sovietice deschizătoare de noi perspective în cunoașterea lumii și cucerirea tainelor naturii.

Un rol principal în organizarea și coordonarea acțiunilor variate ce vor avea loc în Luna prieteniei romîno-sovietice care se va desfășura, ca și în alți ani, între 7 octombrie și 7 noiembrie, revine organizațiilor A.R.L.U.S. Pentru asigurarea bunei desfășurări a acestor acțiuni, toți activiștii și întregul activ obștesc al A.R.L.U.S.-ului, toți prietenii U.R.S.S., trebuie să se simtă mobilizați.

Comitetele regionale A.R.L.U.S. trebuie să definitiveze în timpul cel mai scurt planul sărbătoririi Lunii prieteniei romîno-sovietice în regiunea respectivă. La întocmirea planului va fi atras întregul comitet al regiunii respective, invitîndu-se reprezentanții tuturor organizațiilor de masă, organelor de stat și instituțiilor din regiune. Planul va trebui să țină seama de necesitatea dezvoltării și intensificării activității de popularizare multilaterală a Uniunii Sovietice, punîndu-se un accent deosebit pe larga popularizare a politicii de pace a Uniunii Sovietice, a inițiativelor întreprinse de U.R.S.S. în vederea destinderii încordării internaționale. Un loc de seamă în cadrul acțiunilor din Luna prieteniei trebuie să ocupe manifestările consacrate popularizării împlinirii înainte de termen a celui de al cincilea plan cincinal al U.R.S.S., popularizarea succeselor obținute de știința sovietică, îndeosebi în domeniul folosirii pașnice a energiei atomice, succesele repurtate de U.R.S.S. în domeniul dezvoltării artei, literaturii etc. Un loc deosebit în plan îl vor ocupa acțiunile ce privesc studierea și popularizarea largă a legăturilor străvechi de prietenie ce au existat în decursul istoriei între poporul nostru și popoarele de pe cuprinsul Uniunii Sovietice.

În vederea desfășurării în bune condițiuni a variatelor acțiuni prevăzute pentru Luna prieteniei, comitetele regionale vor lua măsuri pentru activizarea și lărgirea activului obștesc ce funcționează pe lîngă fiecare comitet regional, raional sau orășenesc. Cu ajutorul acestuia se va asigura elaborarea și difuzarea materialelor de propagandă cît și alcătuirea unui corp calificat de lectori și conferențiari pentru manifestările ce se vor organiza. Activitatea organizațiilor regionale va trebui astfel planificată ca nici o întreprindere, instituție, nici un sat să nu rămînă în afara acțiunilor organizate în cadrul acestei luni. Este important ca în manifestările ce vor fi organizate să se țină cont de specificul fiecărei organizații și al fiecărui loc de muncă. În întreprinderi, la sate și în unitățile socialiste din agricultură se vor organiza în strînsă colaborare cu sindicatele, căminele culturale, cercurile agrotehnice etc., popularizarea celor mai noi metode sovietice de producție, organizîndu-se experimentarea și aplicarea lor concretă la locul de muncă.

O condiție esențială a bunei desfășurări a manifestărilor din Luna prieteniei este instruirea, îndrumarea și controlul la timp a comitetelor raionale. Comitetele regionale au datoria de a instrui din timp comitetele raionale în vederea întocmirii planului de desfășurare a Lunii prieteniei în raion, de a stabili și organiza asemenea acțiuni care corespund cel mai bine specificului raionului respectiv, de a ajuta în mod concret, la fața locului în vederea mobilizării unui activ obștesc necesar îndeplinirii sarcinilor. În acest scop, activul salariat și obștesc al regiunilor trebuie să-și întocmească din timp un plan concret de cuprindere a tuturor raioanelor și chiar a unor cercuri mai importante.

În afară de acțiunile centrale ce se vor desfășura în regiuni și raioane, acțiuni a căror organizare la un nivel înalt trebuie să fie o preocupare permanentă a comitetelor regionale și raionale, un rol deosebit în asigurarea succesului Lunii prieteniei îl au cercurile A.R.L.U.S. Comitetele regionale și raionale își vor concentra toată atențiunea asupra instruirii, îndrumării și controlului activității cercurilor, ajutîndu-le atît în ceea ce privește întocmirea planului activității în timpul Lunii prieteniei, cît și în ceea ce privește organizarea acțiunilor, trimițîndu-le conferențiari, echipe artistice, materiale etc. Ținînd seama că pînă la deschiderea Lunii prieteniei mai sînt doar cinci săptămîni, comitetele regionale și raionale A.R.L.U.S. trebuie să ia măsuri ca în colaborare cu celelalte organizații de masă să asigure instruirea neîntîrziată a cercurilor, astfel ca ele să fie în măsură să asigure atît deschiderea în bune condițiuni a Lunii prieteniei cît și desfășurarea acțiunilor prevăzute, ca: Decada cîntecului și dansului popular sovietic, Săptămîna cărții sovietice etc.

O preocupare deosebită a comitetelor regionale trebuie să fie anul acesta îmbunătățirea activității în rîndurile intelectualilor, a oamenilor de știință, de artă, a celorlalte categorii de intelectuali. Este indicat ca să se organizeze pe scară largă prezentarea de referate, comunicări, conferințe, discuții, asupra diverselor probleme care interesează categoria respectivă de intelectuali.

De pe acum, comitetele regionale și raionale au datoria să ia măsuri în vederea popularizării succeselor U.R.S.S. printr-o agitație vizuală bogată, vie, executată cu simț artistic și pentru buna folosire a materialelor scrise și vizuale trimise de Consiliul General A.R.L.U.S.

A intrat în tradiția oamenilor muncii din țara noastră ca în Luna prieteniei fiecare om cinstit să-și manifeste dragostea și prietenia față de U.R.S.S., să cunoască aspecte noi din viața bogată și fericită a oamenilor sovietici, să-și îmbogățească cunoștințele despre U.R.S.S. Realizarea acestui lucru depinde în bună măsură de felul cum își fac datoria organele A.R.L.U.S., de felul cum muncesc activiștii A.R.L.U.S.

Pregătirea din timp a tuturor acțiunilor, antrenarea în muncă și folosirea justă a unui cît mai larg activ obștesc, strînsa colaborare cu toate organizațiile și organele care contribuie la această acțiune, precum și o îndrumare și un control periodic al organelor de jos, iată condițiile care vor asigura îndeplinirea sarcinilor de seamă ce revin organizațiilor A.R.L.U.S. în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice.

Cabinetul tehnic al uzinei

Articol scris pentru „Veac nou" de A. ROJNOV

La marginea Moscovei, în raionul „Marinaia roșcia", se înalță clădirile uzinei de aluminiu secundar. Schimbul s-a terminat. Pe poarta uzinei, au ieșit într-o zi lăcătușul Ivan Rîjenkov și adjunctul secției cochilelor de pistoane Nikolai Nesterov, fost lăcătuș. Au traversat strada și au intrat la clubul uzinei, discutînd aprins:

— Analiza spectrală a materiei prime, — a spus Rîjenkov, ar fi o rezolvare minunată a situației.

— Și eu mă gîndesc că sîntem pe calea cea bună — i-a întărit părerea Nesterov. Acest mijloc de analiză a materiei prime nu se folosește, dar vom afla mai exact la cabinetul tehnic.

Fruntași în producție și raționalizatori activi, cei doi erau pasionați de o chestiune foarte importantă pentru uzină — elaborarea unui procedeu nou, mai exact, de analiză a materiei prime. Uzina retopește deșeurile de metal: casat, șpan, resturi de la ștanțare, zgură. Aici se petrece un fel de „a doua naștere" a metalului. Metoda de analiză a materiei prime folosită de întreprindere nu dădea întotdeauna rezultatele dorite. Erau cazuri cînd dintr-o materie primă bună se obțineau aliaje de calitate proastă.

...În acea zi, la cabinetul tehnic era de serviciu Nadejda Nazarova — inginer de la sectorul tehnic. Aflînd dorința lui Nesterov și Rîjenkov ea s-a uitat în cartoteca și le-a spus:

— Propunerea dvs. este foarte interesantă. Datele din informarea tehnică ne spun că analiza spectrală pentru determinarea materiei prime încă nu se aplică. Este un lucru foarte important, însă și foarte greu. În primul rînd trebuie elaborată metodica.

Propunerea de raționalizare, atît de prețioasă, a lăcătușilor a găsit o înaltă prețuire la concursul inventatorilor din uzină. Acum, determinarea materiei prime pentru aliaje de aluminiu se face repede și cu exactitate, numai cu ajutorul analizei spectrale. Experiența moscoviților a fost transmisă și altor întreprinderi metalurgice din Uniunea Sovietică.

Într-o dimineață, la cabinetul tehnic al uzinei a venit un grup de studenți de la Institutul de metale neferoase și aur. De astă dată, la cabinet era de serviciu Evghenia Ruseaeva, responsabila bibliotecii tehnice a uzinei. Această femeie, între două vîrste, care cunoaște la perfecție uzina și oamenii, le-a prezentat viitorilor ingineri expoziția cabinetului. În fața lor, învia parcă trecutul apropiat, apărea prezentul și viitorul uneia din întreprinderile metalurgice fruntașe ale U.R.S.S.

Studenții au privit cu deosebit interes standurile care înfățișau progresul tehnic al întreprinderii, munca creatoare a metalurgiștilor. Iată un panou care oglindește producția pistoanelor de automobil din aluminiu. Și aici, în locul tehnologiei vechi, a fost introdusă tehnologia nouă. Au dispărut pentru totdeauna creuzetele cuplate, unde se pregătea metalul pentru turnarea pistoanelor. Le-a luat locul cuptorul de topire și distribuție construit de inventatori din uzină. Studenții au putut vedea pe un stand macheta micșorată a cuptorului. La cabinet studenții au putut afla în mod amănunțit felul cum se introduce mecanizarea în uzină, activitatea raționalizatorilor și inventatorilor. Cîteva desene și machete vorbesc despre ambalarea automată a materiei prime destinată producției de aliaje de aluminiu, despre transportul materiei la cuptoarele de topire, cu ajutorul electrocarelor, despre diferitele utilaje mecanizate care contribuie la accelerarea procesului de turnare a metalului. Unul din standuri reprezintă munca brigăzii complexe a lăcătușilor raționalizatori Lapin, Volkov, Klevcenko care au făcut un dispozitiv pentru curățirea bavurilor de pe piesele turnate pentru pistoane. Introducerea acestui dispozitiv aduce uzinei economii de peste 100.000 ruble anual.

Cartea de aur a uzinei și standul „Pentru cinstea mărcii uzinei" — cu fotografiile inovatorilor, vorbesc studenților despre cei mai buni metalurgiști ai uzinei.

Cabinetul tehnic al uzinei de aluminiu secundar din Moscova s-a deschis numai de un an și jumătate. Totul este făcut aici de mîinile muncitorilor, maiștrilor și inginerilor din întreprindere. Muncitorii din secția de construcții au făcut machete de mașini și agregate diferite. Lăcătușii inventatori Ilin și Volkov au adus în dar macheta cochiliei pentru turnarea pistoanelor, micșorată de trei ori. În același mod, a apărut aici macheta cuptorului water-jacket, făcut tot de mîinile muncitorilor. Direcția uzinei a pus la dispoziție mijloacele necesare pentru obținerea diverselor materiale.

În scurt timp, cabinetul tehnic a devenit un bun propagandist al metodelor înaintate de muncă, al tehnologiei și tehnicii noi în turnarea metalelor neferoase. La cabinetul tehnic, fac de serviciu lucrători de la sectorul tehnic al uzinei, din conducerea uzinei, din diverse secții etc.

Un merit deosebit al cabinetului este faptul că popularizează nu numai experiența înaintată din uzină dar și realizările altor întreprinderi și prezintă o serie de teme pentru raționalizatori. Astfel, muncitorii și inginerii de la uzina de aluminiu secundar din Podolsk, care au venit în vizită la uzina din Moscova au văzut la cabinetul tehnic un album ce trata o problemă care-i interesa foarte mult — încărcarea mecanică a materiei prime în cuptorul de topire.

...În prezent, cabinetul tehnic trece printr-o perioadă activă. Colectivul întreprinderii luptă cu îndîrjire pentru traducerea în viață a hotărîrilor istorice ale plenarei din iulie a C.C. al P.C.U.S. Materialele în curs de pregătire la cabinetul tehnic vor reflecta avîntul creator al colectivului în vederea rezolvării noilor probleme tehnice importante. La cabinet, a apărut de curînd o mapă care conține planul de măsuri tehnice pe care le va lua uzina în următorii doi ani.

Uzina de aluminiu secundar din Moscova depășește în fiecare lună planul de producție, ocupînd un loc de frunte în întrecerea socialistă unională. Un rol important în lupta colectivului uzinei de a dobîndi noi succese îl are și cabinetul tehnic.

Mașină de rabotat uriașă

În Uniunea Sovietică, se creează o puternică bandă rulantă pentru producția de țevi cu diametru mare. Lungimea acestei linii tehnologice este de peste 800 metri. Mecanismele și agregatele ei se construiesc la diferite uzine din țară.

Unul din aceste agregate — mașina unicală de rabotat margini „M.S.-7" — a fost montată la uzina de construcții de mașini „Voroșilov" din Minsk. Ea este destinată pentru rabotarea marginilor pentru sudură la foile de oțel de trei tone, lungi pînă la 12,5 metri și late pînă la 2,5 metri.

La această mașină nouă, sînt complet automatizate operațiile de încărcare, montare, prelucrare și predare a piesei prelucrate. Mașina „supraveghează" singură starea instrumentului de tăiat, calitatea tăieturii primite, montarea corectă și, însfîrșit, calitatea prelucrării. Cînd intervine vreun defect, mașina se oprește automat, iar pe tabloul de comandă se aprinde un bec roșu, sub care se află o inscripție ce indică locul unde s-a produs deranjamentul. Suprafața mașinii este de trei sute metri pătrați. E lungă de 50 metri, lată de 6 metri. Are aproape 80.000 de piese în greutate totală de 340 tone. Într-o oră, ea așchiază de pe fabricate 800 kilograme de șpan. Instalații speciale de bandă rulantă strîng automat șpanul și îl depozitează într-un loc anume.

Noua mașină va înlocui 40—60 de mașini de rabotat margini de construcție obișnuită. Ea este în curs de experimentare.

O inițiativă prețioasă

Institutul de Studii Romîno-Sovietic al Academiei R.P.R., în colaborare cu Consiliul General A.R.L.U.S. și uniunile de creatori, au editat recent trei caiete cuprinzînd culegeri de traduceri și referate din literatura sovietică de specialitate. Aceste culegeri pun la îndemîna cititorilor un bogat material documentar cu privire la viața literară și artistică sovietică.

Caietul cuprinzînd probleme de literatură consacră o mare parte din spațiul său articolului lui G. Lomidze, „Problemele formei naționale a literaturii sovietice". Articolul trece în revistă și analizează o serie de lucrări ale scriitorilor sovietici apărute în acești ani. Caietul mai cuprinde articolul lui V. Uzin, „O mare operă a unui mare scriitor", scris cu prilejul împlinirii a 350 ani de la tipărirea cărții „Iscusitul Hidalgo Don Quijote de la Mancha", a marelui Miguel de Cervantes Saavedra, articolul „Unele probleme ale criticii literare" de B. Platonov, precum și articolul lui I. Lejniov, „Tradiția și spiritul inovator în creația lui M. Șolohov". La rubrica „Referate din literatura sovietică de specialitate", caietul prezintă o serie de lucrări valoroase și articole publicate în revistele literare de specialitate: „Znamea", „Zvezda", „Okteabr", „Literaturnaia gazeta" etc.

Caietul închinat problemelor de muzică se deschide cu valorosul studiu al lui I. Iampolski despre maestrul George Enescu și concertele date de acesta în Uniunea Sovietică, în anul 1946. Caietul mai cuprinde, printre altele, un amplu articol al lui V. Vanslov, „Noțiunea de intonație în muzicologia sovietică", fragmente din cartea „Studii de metodică a teoriei muzicii și solfegiului" de A. I. Ostrovski, o analiză a operei „Departe de Moscova" (libretul de L. Dzerjinski), precum și o serie de referate pe marginea unor articole apărute în revista „Sovetskaia Muzika", închinate muzicii sovietice și din țările de democrație populară.

Culegerea de probleme ale artei plastice sovietice cuprinde articole, extrase și ilustrații tratînd despre orientarea ideologică a artei sovietice, problemele măiestriei artistice, prezentări de opere plastice sovietice, o prezentare a „Madonei Sixtine" a lui Rafael etc. Caietul oferă totodată cititorului o bogată bibliografie de specialitate.

Recoltarea separată a porumbului în Ucraina

Roditoare sînt vastele cîmpii ale Ucrainei. Pînă nu de mult, în numeroase raioane, porumbul ocupa suprafețe relativ mici. Astăzi, această cultură prețioasă ocupă peste 6.000.000 hectare din suprafața totală arabilă a republicii. În multe regiuni s-a însămînțat cu porumb peste o treime din suprafața destinată culturilor cerealiere. Pe cîmpurile colhozurilor fruntașe, pătratele verzi de porumb ocupă cîte 1.200—1.400 hectare.

Porumbul a crescut frumos. În unele locuri s-au obținut la hectar cîte 60—80 și chiar mai multe chintale de știuleți în faza viscoasă-lăptoasă, iar recolta medie de strujani pentru însilozare depășește 200—300 chintale. Culesul porumbului pentru boabe se va face mai tîrziu, totuși ochiul experimentat al colhoznicului constată că în multe gospodării se vor obține cîte 30—40 și chiar mai multe chintale de boabe la hectar.

Anul acesta, colhozurile din Uniunea Sovietică recoltează pentru prima oară porumbul în faza viscoasă-lăptoasă. Recoltarea separată în Ucraina se va extinde pe suprafețe uriașe — 1.800.000 hectare. Calculele arată că porumbul recoltat în faza viscoasă-lăptoasă de pe această suprafață va permite însilozarea a peste 8.000.000 tone de știuleți. Se vor însiloza de asemenea de două ori mai mulți strujani de porumb decît cantitatea totală de nutreț însilozat anul trecut.

Recoltarea porumbului în faza viscoasă-lăptoasă prezintă numeroase avantaje. De pe un hectar de porumb culeș în această fază se obține cu 1000-1350 unități de nutriție mai mult decît dacă s-ar culege cînd este pe deplin copt. Știuleții bine însilozați se pot păstra ani de-a rîndul, asigurîndu-se astfel rezerve serioase de nutreț concentrat.

A început culesul porumbului

Spre amiază D. Tancenko, președintele colhozului „Lenin" din raionul „Oktiabrsk", regiunea Nikolaevsk, a ieșit la cîmp împreună cu agronomul A. T. Sakur. După ce au privit cîmpurile cu porumb, au chibzuit cum e mai bine să înceapă recoltarea. Pentru a se convinge dacă porumbul e copt au luat pe loc o probă. Într-un sector, porumbul a ajuns în faza viscoasă-lăptoasă. Aici s-a realizat o productivitate nemaiîntîlnită. Tulpinele atingeau în înălțime 2,5-3 metri. Știuleții cîntăreau cîte 400—500 grame și erau grupați cîte 2—3 pe fiecare tulpină. Președintele și agronomul au hotărît să se înceapă imediat recoltarea separată.

În Ucraina a început culesul în multe locuri, și în colhozurile din regiunea Nikolaevsk, și în cele din regiunile Dnepropetrovsk și Odesa. Chiar din primele zile de recoltare în colhozul „Lenin", regiunea Nikolaevsk, pe cîmp au ieșit trei combine.

Într-un sector vecin, unde știuleții fuseseră culeși, lucra combina pentru însilozare. Productivitatea ei este de 6—7 hectare într-un schimb.

Porumbul — nutreț prețios

Colhozul „Lenin" culege acum porumbul de pe 350 hectare, în faza viscoasă-lăptoasă. Încă din primele zile s-au însilozat 1.050 tone de știuleți și 1.300 tone strujani.

Biblioteca Centrală A.R.L.U.S. din București anunță cititorii că, începînd din ziua de 30 august, și-a redeschis sala de lectură.

Biblioteca funcționează zilnic în str. Doamnei nr. 27, între orele 7—22. Duminica, biblioteca este închisă.

Tinerii căsătoriți

Iată-i pe tinerii care s-au căsătorit în aceeași zi din luna iulie 1955. Căsătoria lor a fost înregistrată la Z.A.G.S. — cum i se spune pe scurt oficiului de înregistrare a actelor de stare civilă — din raionul Șcerbakov, Moscova.

În actele oficiale, se perindă cifrele: 1933, 1934, 1935, 1936, 1937... Sînt anii nașterii tinerilor căsătoriți. Familia se întemeiază în cea mai fericită perioadă a vieții.

Numărul celor căsătoriți trece de două mii. Și dacă se ține seamă de faptul că numai la Moscova sînt 25 de raioane, reiese că zeci de mii de familii noi au luat naștere în decursul primului semestru al anului curent.

Dar cine sînt acești tineri cari au devenit acum oameni căsătoriți? Brunetul acela înalt, îmbrăcat elegant, este șofer, iar tovarășa lui de viață — croitoreasă. Și mai departe: el tehnician, ea jurisconsult; el lăcătuș, ea zidar; el mecanic, ea telegrafistă; el strungar, ea soră medicală; el student, ea studentă.

La Z.A.G.S. tinerii vin însoțiți de prieteni și tovarăși de muncă. Oficiul se umple îndată de risul și bucuria lor tinerească.

Sarcinile părinților sînt îndeplinite aici de deputații sovietelor raionale și orășenești, care asistă permanent la aceste ceremonii.

Nina Vladimirovna Afanasieva, deputată în Sovietul orășenesc Moscova, o îmbrățișează duios și o felicită pe Tatiana Petrin — actualmente Konovalova, laborantă la „Krasnii bogatir".

— Să creați o familie unită — spune ea Tatianei și soțului ei Viktor — muncitor la tipografia „Molotov". Iar copii, vă doresc să aveți ca mine: zece!

Tinerii privesc cu admirație ordinele „Mamă-eroină" și „Gloria maternă" cu care e decorată Nina Vladimirovna. Nici nu le vine a crede că o femeie încă tînără poate să aibă o familie așa de numeroasă.

— Da, da, zece. Și patru sînt mai mari ca voi. Am și doi nepoți. Trăim cu toții foarte bine.

Ei se despart ca buni prieteni. Tinerii o invită pe Nina Vladimirovna la petrecerea lor:

— Veniți, vom fi foarte bucuroși!

— Dar concediul de trei zile l-ați primit? — se interesează Nina Vladimirovna.

— Da, desigur.

Cîțiva tineri aduc cu grijă un pachet voluminos și după ce-l desfac, pe masă, apar lucruri neobișnuite pentru un birou: un serviciu de ceai, sticle de șampanie și pahare.

Tinerii muncitori ai fabricii „Dunaev" sărbătoresc cununia inginerului Iuri Șirankov cu tehniciana Eleonora Skorneakova. Iuri are 25 de ani, iar soția lui, 23. Șirankov a absolvit institutul, iar Eleonora școala tehnică. S-au întîlnit la fabrică acum doi ani.

Nadejda Zaharova, secretara organizației comsomoliste a fabricii, îi felicită pe tineri după ce aceștia își depun semnăturile pe actul de căsătorie.

— Acest serviciu de ceai este darul nostru. Băgați de seamă, e pentru douăsprezece persoane. Străini nu se admit. Efectivul de consumatori trebuie să fie alcătuit numai din familia voastră!

— Asta ce-i? O sarcină pe linie de comsomol? glumește Iuri.

— Nu, e o sarcină din partea întregii fabrici.

— Vezi mai bine, Nadea, să ne chemi și tu cît mai curînd la Z.A.G.S. Îți vom dărui un serviciu de ceai pentru douăzeci și patru de persoane, îi promite Eleonora.

— Mulțumesc anticipat!

Povestea unei alte perechi de tineri căsătoriți începe cu cuvintele cîntecului popular:

— Pe prietenul cunoscut la Moscova, Nu-l voi uita niciodată...

Faptul că logodnicul, completînd actul de căsătorie, a scris la rubrica Locul de muncă — Flotila de baleniere „Slava" din Antarctica, a părut tuturor foarte interesant.

Boris Novikov a fost, în timpul stagiului militar, marinar. După aceea, s-a angajat la flotila de baleniere și a făcut două călătorii în Antarctica.

Anul trecut, el s-a întîlnit la Moscova cu Nadejda Kornihina, fiică de lăcătuș.

Cînd flotila s-a întors din ultima cursă, Nadejda stătea pe țărmul mării, la Odesa și, ca mulți alții, privea în larg.

...De la Z.A.G.S. tinerii căsătoriți s-au dus să se fotografieze. Fotografia făcută în ziua nunții constituie o amintire plăcută pentru toată viața. În afară de aceasta, marinarul e mereu pe drumuri. E foarte plăcut să porți la tine fotografia soției tale.

— Și acum, unde veți arunca ancora familiară? se interesează, în termeni marinărești, prietenii lor.

— Plecăm la părinții mei, la Sizran — le răspunde Boris. Deocamdată, vom locui acolo. Pe urmă, eu plec în Antarctica, iar Nadea o să lucreze la Sizran. Ea e doar chimistă, a terminat școala tehnică.

— Dar o să găsească o muncă după specialitatea ei, acolo, la voi?

— Desigur, Sizran e doar oraș industrial.

Un amănunt caracteristic: nici unul din tinerii căsătoriți nu este îngrijorat de soarta lui, de mijloacele de existență.

S-au căsătorit și Atanas Atanasov și Etelka Varga, studenți la institutul de îmbunătățiri funciare din Moscova. El e bulgar, ea maghiară. S-au împrietenit la Moscova.

Cînd a venit, în anul 1950, pentru studii în U.R.S.S., Atanasov citea greu rusește, iar de vorbit, nu vorbea de loc. Etelka nu știa nici atîta. Dar cînd s-au cunoscut, discutau deja în rusește.

Atanas și Etelka sînt fii de țărani, părinții lor trăiesc la sate și sînt membri în gospodării agricole cooperatiste.

Plecînd în concediu, Etelka i-a dăruit lui Atanas o fotografie și a scris pe verso „Ne me zabraviai". (Nu mă uita). Acestea au fost primele cuvinte scrise de ea în bulgărește.

Căsătoria s-a făcut la Moscova și acum tinerii posedă un act de căsătorie sovietic. Nunta a avut loc la cămin. Masa a fost îmbelșugată, iar veselia care a domnit aici a fost deplină. S-au cîntat cîntece bulgărești, ungurești, rusești...

Reprezentanții zecilor de naționalități care trăiesc în U.R.S.S., se cunună de multe ori în Z.A.G.S.-urile din Moscova. Iată-i, de pildă, pe Șamil Aighinin, strungar la o uzină constructoare de mașini și Halide Abdorșina, motoristă la o fabrică de blănuri, punîndu-și semnăturile pe actul de căsătorie.

Înapoindu-se acasă, pe bulevard, tinerii privesc cu duioșie la copiii care dorm liniștiți în cărucioarele lor.

— Ce copil minunat! exclamă Halide, oprindu-se în fața unui cărucior.

— Și mie îmi place — răspunde Șamil...

Acești tineri căsătoriți vor veni cu timpul la Z.A.G.S. cu o veste bună: să înregistreze pe primul lor născut.

Concursul nostru de șah

Problema nr. 4

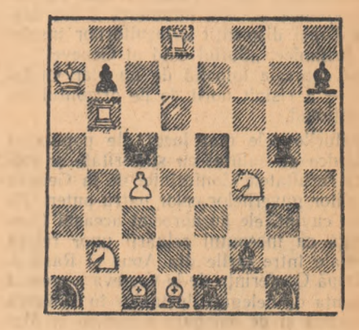

Mat în 3 mutări.

Alb: Ra7, Tb6, Td8, Nc1, Nd1, Cb2, Cf4, Pc4. (8 piese).

Negru: Rc5, Te1, Tg5, Nf2, Nh7, Ca1, Cg1, Pb7. (8 piese)

Problema nr. 5

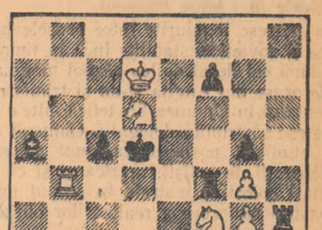

Mat în 3 mutări.

Alb: Rd7, Dg2, Tb4, Cd6, Cf3, Pp. d2, e2, g3, g4. (9 piese).

Negru: Rd5, Tf4, Th3, Na5, Pp. c5, f7, g5. (7 piese).

O problemă care trebuie rezolvată

Subcomitetul comisiei O.N.U. pentru dezarmare și-a început lucrările în ziua de 29 august, la New York. Membrii subcomitetului se întîlnesc în perioada cînd lupta tuturor popoarelor împotriva cursei înarmărilor și pregătirii războiului atomic ia o amploare tot mai mare. Peste 655 milioane de oameni au semnat, în răstimp de șapte luni, Apelul Consiliului Mondial al Păcii împotriva războiului atomic. Cercuri din ce în ce mai largi intră în rîndurile celor care luptă pentru interzicerea armelor atomice, cerînd cu fermitate ca lumea să fie apărată de primejdia războiului atomic. Această dorință a fost exprimată la Conferința internațională împotriva folosirii armei atomice și a bombei cu hidrogen, conferință ce a avut loc, de curînd, la Hiroșima. După succesul conferinței internaționale tehnico-științifice de la Geneva pentru folosirea pașnică a energiei atomice, care a constituit pentru milioane de oameni un pas important în calea stabilirii unei colaborări internaționale în acest domeniu, a devenit și mai clară necesitatea ca energia atomică, cea mai mare realizare a minții omenești, să fie folosită în alte scopuri decît pentru distrugere.

Firește, nu putem nega că, în fața subcomitetului, stau probleme complicate și de mare importanță. Rezolvarea acestor probleme este însă ușurată, în mare măsură, datorită faptului că la Conferința de la Geneva a conducătorilor guvernelor celor patru puteri au fost elaborate unele puncte de plecare cuprinse în Directivele către miniștrii de externe.

După cum se știe, „războiul rece" și neîncrederea în relațiile dintre marile puteri au constituit principala piedică în calea rezolvării problemei dezarmării. Lipsa de bunăvoință și suspiciunea au făcut ca în ultimii ani, tratativele în problema dezarmării și a interzicerii armei atomice să ajungă la un punct mort. Atmosfera de colaborare și tendința de reciprocă înțelegere, stabilite la Conferința de la Geneva, au făcut cu putință un schimb sincer de păreri în cele mai importante probleme internaționale, printre care și în problema dezarmării. După cum rezultă din Directivele către miniștrii de externe, aprobate la Conferința de la Geneva, șefii guvernelor celor patru puteri au căzut de acord „să acționeze în comun pentru elaborarea unui sistem de dezarmare".

Propunerile guvernului sovietic din 10 mai pentru reducerea generală a înarmărilor, pentru interzicerea armei atomice și înlăturarea primejdiei unui nou război pot servi drept bază reală în activitatea subcomitetului, avînd drept scop apropierea pozițiilor puterilor în această problemă și realizarea unui acord. Aceste propuneri ale Uniunii Sovietice se bucură de sprijinul și aprobarea cercurilor largi ale opiniei publice internaționale.

Propunerile sovietice prevăd că rezolvarea problemelor dezarmării și interzicerii armei atomice este strîns legată de măsurile ce se vor lua pentru încetarea „războiului rece". Aceste propuneri constituie, în același timp, un important pas înainte pe calea apropierii pozițiilor U.R.S.S. și a puterilor occidentale în problema dezarmării, în special în ceea ce privește stabilirea efectivelor forțelor armate ale celor cinci mari puteri.

Propunerile sovietice au dat o lovitură adepților „războiului rece", care au încercat să arunce umbre asupra dorinței de pace a Uniunii Sovietice. Ținînd seama de poziția S.U.A., a Angliei și Franței, guvernul sovietic s-a declarat de acord ca interzicerea armei atomice și cu hidrogen să se facă pe etape. După cum se știe, propunerile sovietice prevăd ca măsurile pentru reducerea înarmării și interzicerea armei atomice să se facă în două etape în cursul anilor 1956 și 1957. Odată cu începerea aplicării măsurilor pentru reducerea înarmărilor și a efectivelor militare, statele trebuie să-și ia obligația solemnă de a nu folosi arma nucleară, socotind-o interzisă. Excepții de la aceasta se pot admite pentru apărarea împotriva agresiunii, în cazul cînd se va lua o hotărîre corespunzătoare de către Consiliul de Securitate. Numai în a doua etapă, cînd reducerea efectivelor și a armelor de tip obișnuit va fi efectuată, va intra în vigoare interzicerea totală a folosirii armelor atomice, cu hidrogen și a altor tipuri de arme de distrugere în masă.

Uniunea Sovietică este îndreptățită să aștepte acum ca puterile occidentale să facă un pas înainte pentru o apropiere de punctul de vedere sovietic în problema interzicerii armei atomice, ea fiind de cea mai mare importanță în rezolvarea întregii probleme a dezarmării.

Ținînd seama de faptul că realizarea unui acord în problema reducerii armelor obișnuite și a interzicerii armelor atomice va necesita un timp îndelungat, guvernul sovietic a propus ca țările participante la Conferința de la Geneva să-și ia, de pe acuma, obligația de a nu folosi arma atomică și cu hidrogen și să ceară ca și alte state să procedeze la fel.

Spiritul realist al propunerilor sovietice este demonstrat și prin felul limpede cum sînt tratate problemele stabilirii unui control internațional asupra reducerii înarmărilor și interzicerii armei atomice, probleme strîns legate de realizarea măsurilor pentru micșorarea încordării internaționale, pentru întărirea încrederii dintre state. După cum remarcă Gonzales, corespondentul agenției United Press, S.U.A. și Uniunea Sovietică au ajuns, după mulți ani de impas, la un acord în ceea ce privește „un punct de pornire" în vederea realizării controlului internațional. Ambele părți recunosc necesitatea creării unui sistem internațional de control și inspecție avînd „un caracter preventiv". Acest sistem va asigura prevenirea unui atac neașteptat din partea unui stat împotriva altui stat.

Guvernul sovietic propune ca organul de control internațional să creeze posturi de control pe teritoriile statelor respective, pe bază de reciprocitate, în scopul prevenirii unui atac neașteptat al vreunui stat împotriva altui stat. Astfel de posturi pot fi create în porturile importante, la nodurile de cale ferată, pe autostrăzi și pe aerodromuri. Sarcina lor este de a supraveghea să nu se efectueze concentrări și mișcări de trupe — terestre, aeriene și maritime. In acest fel, Uniunea Sovietică propune o metodă eficientă pentru stabilirea unui control efectiv asupra efectuării reducerii înarmărilor și interzicerii armei atomice. In același timp, Uniunea Sovietică este de acord să studieze în amănunt și alte propuneri pătrunse de dorința de a găsi căile de rezolvare a acestor probleme.

Este foarte important ca în cursul lucrărilor subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, participanții să dea dovadă — în scopul găsirii unor soluții — de dorința de a studia cu atenție propunerile constructive, fapt care, anterior, nu a putut fi constatat. Se știe, de pildă, că noile propuneri sovietice prezentate în Organizația Națiunilor Unite nu erau efectiv studiate, iar guvernele S.U.A., Angliei și Franței nu-și spuneau punctul de vedere asupra acestor propuneri.

O nouă dovadă a dorinței sincere a Uniunii Sovietice de a realiza slăbirea încordării internaționale și întărirea încrederii dintre state o constituie faptul că guvernul sovietic a hotărît, de curînd, să reducă efectivele forțelor armate ale U.R.S.S. S-a anunțat oficial, reducerea, pînă la 15 decembrie 1955, a efectivelor forțelor armate ale Uniunii Sovietice cu 640.000 oameni. Ziarul englez „Observer" scria, într-un articol al său de fond, că reducerea efectivelor forțelor armate ale Uniunii Sovietice „constituie cel mai mare efort al rușilor pentru slăbirea încordării... și constituie un bun început pentru tratativele în problema dezarmării, care trebuie să fie reluate la 29 august în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare". „Observer" socotește că hotărîrile guvernului sovietic „trebuie privite ca o expresie a dorinței sincere de a realiza, pe baze comune, propuneri mai avansate în domeniul dezarmării". Pentru rezolvarea practică a problemei dezarmării este necesară, însă, reciprocitatea. Nu întîmplător „Daily Herald", scriind despre hotărîrea guvernului sovietic în privința reducerii efectivelor forțelor armate ale U.R.S.S., sfătuiește Anglia să urmeze exemplul Uniunii Sovietice. După cum comunică agenția americană Associated Press, senatorul democrat Ellender a făcut următoarea declarație în legătură cu hotărîrea guvernului sovietic: „Noi trebuie să facem concesii rușilor" — adăugînd că realizarea unui program efectiv și bine precizat de dezarmare „va da posibilitate Americii să economisească miliarde de dolari". Ziarul suedez „Stockholm Tidningen" scrie că hotărîrea guvernului sovietic în ce privește reducerea efectivelor a fost luată într-un moment extrem de favorabil. La sfîrșitul lunii august s-a întrunit subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare unde Uniunea Sovietică va putea „pune în fața țărilor apusene problema cîte efective au demobilizat și cîte au de gînd să demobilizeze în viitorul apropiat. Uniunea Sovietică a trasat calea. De ce n-ar putea și alții s-o urmeze pe acest drum?"

Actualitatea acestei întrebări este — în condițiile de azi — de necontestat.

Conferința de la Geneva a întărit credința popoarelor din întreaga lume că reducerea armamentelor și interzicerea armei atomice, cea mai importantă problemă internațională a ceasului de față, poate fi rezolvată în interesul păcii și securității.

N. NOVIKOV

Fabricantul de armament: — Mă trec năduşelile!
Desen de B. EFIMOV

Turiști francezi pleacă în Uniunea Sovietică

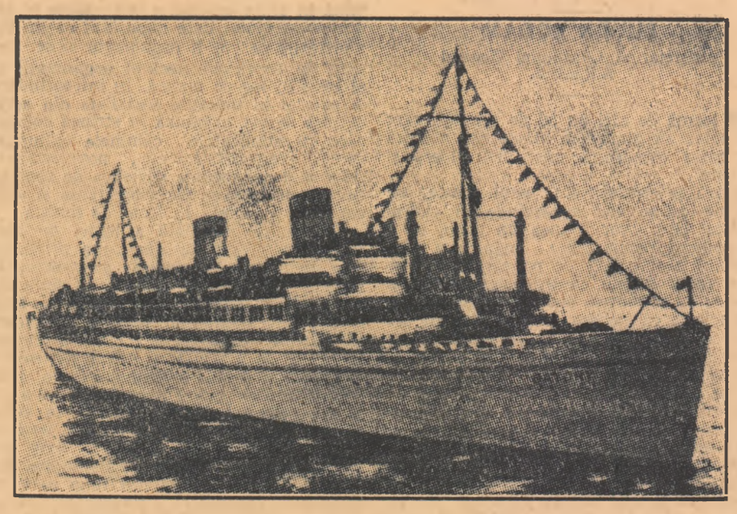

Turiștii francezi sosesc în portul Leningrad pe bordul navei poloneze „Batory".

Pentru prima oară în anii de după război, turiști francezi au plecat în Uniunea Sovietică. Peste 750 persoane iau parte la călătoria organizată de „Inturist" și de societatea franceză „Transtour". Printre ei se găsesc oameni de diferite situații sociale și de cele mai diferite profesiuni — intelectuali, industriași, comercianți, funcționari.

...25 august, orele trei după amiază: turiștii, împreună cu sute de oameni, veniți să-i însoțească, au sosit în gara Saint-Lazare din Paris. Pe chei, se agită o mulțime pestriță. Un scurt răstimp bun și trenul, accelerînd treptat, părăsește Parisul.

In vagoane, convorbirile se înfiripă repede, ușor, într-o atmosferă familiară. Bineînțeles se discută, mai ales, despre Uniunea Sovietică, despre Moscova și Leningrad. Majoritatea turiștilor au luat cu ei cărți despre Țara Sovietelor și mulți au și scos din valize cărți și reviste.

La fereastră, iată un francez mai în vîrstă, scund — consilierul Léon Benembras. De mult dorea el să viziteze Uniunea Sovietică. Imediat ce a aflat de organizarea acestei călătorii, a cumpărat un bilet. In fața ușii compartimentului următor se găsește un parizian, bronzat la chip — ceasornicarul Georges Michel. El vrea să vadă cum trăiesc oamenii muncii din U.R.S.S. și întreabă dacă se citește mult în Uniunea Sovietică, dacă scriitorii francezi, îndeosebi Sartre, sînt cunoscuți.

Doi prieteni — Edouard-Jean Gibaud, comerciant, și Michel Lipchitz, director de fabrică, au hotărît să facă o călătorie în Uniunea Sovietică pentru a-și satisface curiozitatea. „Din pură curiozitate" pleacă în Uniunea Sovietică și fiul fabricantului Serge Boutiscault care „se pregătește pentru examenul de admitere într-un institut de învățămînt superior".

Intr-un vagon de clasa doua, se află un meridional îndesat și voinic, în ciuda vîrstei lui înaintate. E Adrien Casenave, țăran din regiunea Pirineilor, aproape de granița cu Spania.

— Am 64 de ani, — spune Adrien Casenave. Și spre amurgul vieții vreau neapărat să văd țara despre care, pretutindeni, se vorbește atît de mult. M-am abonat la revista asociației „Franța-U.R.S.S.". Ea cuprinde multe fotografii. Dar vreau să văd toate cu ochii mei. Desigur, pe Adrien Casenave îl interesează, mai ales, agricultura și e dornic să viziteze un colhoz.

Elly Denis și Jean Doux, din Bordeaux, au luat parte la concursul organizat de ziarul local „Les Nouvelles" pentru cea mai bună difuzare a acestui ziar. Ei au luat, respectiv, locul întîi și al doilea și, ca învingători ai concursului, călătoresc, pe cheltuiala ziarului, în Uniunea Sovietică. Sînt nespus de bucuroși. Vor vedea Țara Socialismului.

Intr-un alt compartiment iată un om mai vîrstnic, cu obrajii rumeni, îmbrăcat într-o sutană neagră. E profesor la o școală catolică din Nancy. Se arată bucuros de prilejul de a sta de vorbă cu oameni sovietici și pune mereu întrebări. Vrea să se ducă la Teatrul Mic. Vorbește cînd franțuzește, cînd — greu și cu pauze mari — rusește.

— Uniunea Sovietică — spune el — este cea mai mare țară din Europa și mă interesează foarte mult.

Printre turiști sînt și vreo douăzeci de ziariști. Pot fi întîlniți trei colaboratori ai televiziunii pariziene, doi corespondenți ai ziarului burghez „Paris-Presse-l'Intransigeant", un corespondent al ziarului „L'Aurore" și mulți alții.

Prin fața ferestrelor apar mereu brațele macaralelor din portul Le Hâvre. Turiștii umplu peronul și, după ce trec prin clădirea vamei, ajung la vaporul polonez „Batory". Toți se îndreaptă spre pasarelă, împrăștiindu-se, apoi, pe punte și prin saloane.

Răsună acordurile „Marsiliezei" și, curînd luminile vasului „Batory" înaintează departe, dincolo de parapetul digului, spre apele Mării Minecii.

Kenney continuă „războiul rece"

La 15 august, generalul american în rezervă George Kenney a îndemnat, de la tribuna celui de al 34-lea Congres al „Veteranilor americani-invalizi din războiul mondial" să se dea ajutor ciankaișiștilor pentru a invada teritoriul Republicii Populare Chineze. Kenney a spus fără ocolișuri: „Ei (adică ciankaișiștii — N. Red.) pot invada litoralul Chinei, iar noi îi putem ajuta".

Am vrea să știm dacă generalul a auzit despre Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri. După cum se pare, el nu cunoaște nici faptul că, acum, la Geneva, reprezentanți oficiali ai R.P. Chineze și S.U.A. discută probleme practice care interesează atît R.P. Chineză cît și S.U.A.

Kenney a mai vorbit auditorilor săi și despre pretinsa primejdie ce vine din partea Rusiei, gogorița la modă în perioada „războiului rece", cerîndu-le să „nu aștepte pînă cînd S.U.A. vor fi atacate".

Singurul document care, într-o oarecare măsură, ar putea justifica strania cuvîntare a lui Kenney ar fi un certificat medical cu următorul conținut: „I s-a eliberat acest certificat lui George Kenney pentru că, anul acesta, pînă la 15 august inclusiv, el s-a aflat în letargie". Cum, însă, agenția United Press, care vorbește despre cuvîntarea lui Kenney, nu pomenește nimic despre un asemenea certificat, e de presupus că cuvintele generalului în rezervă nu sînt dictate de transformările care au loc în lume, ci de cu totul alte lucruri.

Cum trebuie privită cuvîntarea ținută de generalul în rezervă Kenney la cel de al 34-lea Congres al organizației „Veteranilor americani-invalizi din războiul mondial"? Orice apreciere se face după anumite criterii. Să luăm în cazul de față cuvîntarea rostită de președintele S.U.A., Eisenhower, după conferința de la Geneva.

Președintele a subliniat că, pentru obținerea păcii, S.U.A. vor colabora cu U.R.S.S. și cu orice alt popor care manifestă sinceritate și dorința de a merge înainte. Kenney, însă, se pronunță și împotriva păcii și împotriva colaborării cu poporul sovietic.

Președintele a amintit că, la Geneva, „fiecare parte a încredințat pe cealaltă în mod sincer și în repetate rînduri, că ea intenționează să mențină noul spirit de înțelegere". Kenney, însă, face totul pentru a submina acest nou spirit.

Președintele a chemat „să se întrețină focul a cărui scînteie a izbucnit la Geneva". Kenney însă calcă în picioare scînteia geneveză.

Este limpede că cuvîntarea lui George Kenney este în contradicție cu spiritul Genevei, cu interesele păcii. Ea contravine intereselor și năzuințelor celor mai largi pături sociale din America.

...In cunoscuta operă „Tartarin din Tarascon" existau, după cum se știe, doi oameni absolut diferiți. Unul, ridicînd glasul, îndemna:

— Tartarin, acoperă-te de glorie!

Iar celălalt spunea liniștit:

— Tartarin, îmbracă mai bine o flaneluță caldă!

In sufletul lui Kenney există, însă, o singură dorință — aceea de a-și cuceri gloria îndoielnică a adeptului „războiului rece" și cald.

Ar fi mai bine ca domnul general în rezervă să îmbrace o flaneluță caldă!

M. VILENSKI

„Spiritul Genevei" și opinia publică engleză

Chiar bătrînii locuitori nu-și amintesc să fi trăit, în Marea Britanie, o vară atît de senină ca aceea din anul acesta. De o lună și jumătate — două, zilele sînt tot călduroase și mereu însorite. Dar nu numai vremea aceasta minunată a dat naștere bunei dispoziții a locuitorilor insulelor britanice. „Suflul cald al Genevei" — după expresia folosită de un ziar londonez — a risipit norii de pe orizontul internațional.

Păturile cele mai largi ale populației britanice au salutat cu sinceritate și căldură rezultatele Conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri. Pe drept cuvînt, ele au apreciat această Conferință ca începutul reluării unor relații normale între țările din Apus și Răsărit.

După Conferința de la Geneva a crescut afluența de delegații britanice în Uniunea Sovietică și de delegații sovietice în Marea Britanie. In afară de delegațiile sindicale engleze care au vizitat, recent, Uniunea Sovietică, va pleca la Moscova, în curînd, o delegație a sindicatelor scoțiene și una de medici britanici. De asemenea, o delegație sportivă însoțită de un mare grup de amatori ai sportului va pleca la Moscova. Fotbaliștii englezi, în ciuda meciurilor pierdute, au adus cu ei din Moscova cele mai bune impresii.

Se întăresc legăturile între orașele britanice și sovietice, stabilite încă în timpul sau după cel de al doilea război mondial. Unele orașe din Anglia și-au și trimis reprezentanți în Uniunea Sovietică, altele se pregătesc să trimită delegații. Oamenii de artă studiază posibilitatea unui schimb de delegații de artiști, muzicanți și chiar de mari colective teatrale în scopul unei cunoașteri reciproce a realizărilor obținute în domeniul artei.

Toate aceste fapte caracterizează noua atmosferă care se creează, treptat, în relațiile dintre popoarele sovietic și britanic.

„In ultimele săptămîni — a scris recent ziarul „News Chronicle" — s-a obținut, în relațiile dintre Apus și Răsărit, un progres la care nici nu se putea visa cu un an în urmă. Dar, mai este încă mult de făcut și va fi nevoie de concesii din partea ambelor lagăre".

La mijlocul lunii august, Uniunea Sovietică a adus o nouă contribuție la cauza consolidării păcii. Guvernul sovietic a hotărît să-și reducă efectivul forțelor armate cu 640.000 oameni. Deși unele organe de presă au căutat să diminueze importanța acestui act al guvernului sovietic, ele nu au putut totuși să nu menționeze influența lui pozitivă. „Hotărîrea Rusiei — scrie același „News Chronicle" — de a reduce forțele armate sovietice este o veste care trebuie salutată cu bucurie. Reducerea forțelor armate cu 640.000 oameni este un pas în direcția justă".

Săptămînalul conservator „Observer" a apreciat mult importanța noii contribuții sovietice la cauza întăririi păcii. „Vestea primită de la Moscova prin care se anunță că efectivul forțelor armate sovietice va fi redus cu 640.000 oameni — scrie „Observer" în editorialul său din 14 august — reprezintă cea mai importantă contribuție sovietică la cauza slăbirii încordării de la semnarea tratatului cu Austria, și o bună prevestire pentru tratativele în problema dezarmării care vor reîncepe în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare".

Corespondentul din Londra al ziarului „Scotsman" calificînd comunicatul referitor la reducerea efectivului forțelor armate sovietice drept o „veste bună" și relatînd că un reprezentant al Ministerului de Externe al Angliei s-a grăbit să „salute cu prudență" pasul întreprins de Uniunea Sovietică, a menționat în ziua de 15 august, că „ceea ce este deosebit de interesant în pasul făcut de sovietici e că acesta reprezintă prima mare reducere a efectivului forțelor armate ale uneia din cele patru puteri, de la începutul „războiului rece". Arătînd că această veste a atras atenția tuturor cercurilor politice din Capitala britanică, corespondentul continuă: „Acum, cînd Uniunea Sovietică și-a însoțit acțiunile de conciliere întreprinse în jurul mesei conferinței cu acte concrete de acest gen, oamenii de stînga din țara noastră pot cere să luăm la rîndul nostru aceleași măsuri. Unii deputați laburiști consideră că a venit timpul unor gesturi mai concrete de prietenie față de Răsărit".

Ziarul laburist „Daily Herald", ziarul liberal „News Chronicle" și ziarul „Daily Express" — apropiat de cercurile conservatoare — salutînd hotărîrea sovietică referitoare la reducerea efectivului forțelor armate, s-au pronunțat pentru reducerea duratei serviciului militar în forțele armate britanice de la doi ani la 18 luni. „Daily Herald" scria la 16 august: „Apărarea ne ia aproximativ o treime din toate veniturile noastre. Reduceți durata serviciului militar și măriți numărul brațelor de muncă, acolo unde, mai mult decît oriunde, ele vor putea întări Marea Britanie — în industria noastră care suferă de pe urma lipsei de muncitori". „Daily Express", sprijinind această cerere, scrie: „Durata serviciului militar trebuie redusă cu șase luni, adică trebuie să fie aceeași ca înainte de războiul din Coreea. Nimic nu poate schimba următorul fapt: ceea ce era posibil înainte de războiul din Coreea trebuie să fie posibil și doi ani după terminarea lui și, îndeosebi, în timpul destinderii încordării internaționale".

Laburistul Bevan și-a început articolul din „Tribune" din 19 august cu întrebarea: „Ce intenționează să facă Marea Britanie pentru a contribui la slăbirea încordării în relațiile internaționale?". Enumerînd pașii întreprinși în această direcție de guvernul sovietic și menționînd că puterile occidentale nu au răspuns prin măsuri tot atît de concrete, Bevan a scris: „Nu trebuie să ne oprim unde ne găsim acum. Trebuie să continuăm eforturile în direcția bună. In domeniul relațiilor internaționale, fiecare pas îndreptat spre destinderea încordării face ca alți pași să fie mai ușor de întreprins și mai rodnici. Cînd reprezentanții celor patru mari puteri se vor întîlni la Geneva peste cîteva săptămîni, lumea va aștepta contribuția delegațiilor puterilor occidentale". Bevan a făcut trei propuneri — în primul rînd să se reducă imediat durata serviciului militar în Marea Britanie, în al doilea rînd să se desființeze embargoul în comerțul cu Republica Populară Chineză și, în al treilea rînd, să fie înlăturat reprezentantul lui Cian Kai-și din Consiliul de Securitate al O.N.U.-ului și locul lui să fie dat reprezentantului Republicii Populare Chineze. „Mai sînt multe alte propuneri de făcut — a scris, în încheiere, Bevan. Acum e rîndul nostru. Rușii au pornit. Să pornim și noi pentru a merge în întîmpinarea lor".

Conferința pentru folosirea pașnică a energiei atomice — care a luat sfîrșit de curînd la Geneva — a dat un nou impuls speranțelor de lărgire a colaborării pașnice între țări și popoare.

Ziarul „Manchester Guardian" menționa la 20 august că „un adevărat schimb de informații științifice... va avea urmări în domenii foarte importante ale științei". Ziarul conservator „Daily Telegraph" scria în aceeași zi: „Geneva a trezit speranțe uriașe".

Guvernul britanic, după cum menționează ziarele engleze, a și început să se pregătească în vederea Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru mari puteri care va avea loc în octombrie. Sub titlul: „Munca începe" — ziarul „Scotsman" scrie: „După realizarea unui acord la Geneva cu privire la necesitatea pentru cele patru mari puteri de a trăi în pace, lunile următoare vor vedea eforturile crescînde ale diplomației pentru elaborarea unei formule pe care să se bazeze această nouă armonie. Primul pas important va fi întreprins cînd subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare își va începe migăloasa lui muncă, la 29 august, la New York".

După afirmațiile corespondentului aceluiași ziar, reprezentantul englez în acest subcomitet — Nutting — a primit directiva să convingă pe reprezentanții S.U.A., U.R.S.S., Franței și Canadei să adopte așa numitul „plan Eden", propus de primministrul britanic la Conferința de la Geneva, plan care prevede crearea unei zone demilitarizate în Europa. Totodată, corespondentul afirmă că „Marea Britanie și Statele Unite au căzut de acord să voteze — la adunarea O.N.U. ce se va deschide în septembrie — pentru amînarea cu încă un an a examinării problemei admiterii Chinei comuniste în O.N.U.".

De aceea, pesemne, unele ziare engleze au început să publice articole despre situația din Republica Populară Chineză, articole bazate pe informațiile calomniatoare ale gomindaniștilor, căutînd astfel să trezească sentimente ostile față de R. P. Chineză și să vină în ajutorul celor care ar vrea să continue „războiul rece" în Extremul Orient.

In ultima vreme au început să apară tot mai des în unele organe ale presei engleze aprecieri foarte critice cu privire la rezultatele pozitive ale conferinței de la Geneva.

In legătură cu aceasta, atenția opiniei publice engleze este atrasă acum de declarația premierului Eden care a vorbit despre excesele în aprecierea rezultatelor Conferinței de la Geneva și care a lansat chemarea de „a munci cu perseverență în numele păcii".

Se știe că unele organe ale presei occidentale, printre care și cea engleză, s-au specializat în profeții pesimiste cu privire la dezvoltarea relațiilor între Apus și Răsărit. Astfel „Times" a găsit necesar să sublinieze în mod deosebit în numărul său din 17 august că „creșterea pesimismului în timpul care s-a scurs de la Conferința de la Geneva nu este nesănătos". Alte ziare fac aluzii deschise la imposibilitatea de a se rezolva problemele internaționale complexe.

Ocolind în mod conștient problema deosebit de importantă referitoare la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, presa engleză afirmă tot mai des, în ultima vreme, că destinderea ulterioară a încordării internaționale va depinde de rezolvarea problemei germane într-un sens favorabil puterilor occidentale. Ziarele caută să demonstreze că, chipurile, poziția Uniunii Sovietice — care a arătat calea cu adevărat reală spre rezolvarea acestei probleme — poate face ca Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri să fie o „întreprindere îndoelnică". Totodată, se fac încercări de a se dovedi că cancelarul Adenauer nu are, chipurile, de ce să plece la Moscova. Stăruința cu care sînt descrise „greutățile și primejdiile" călătoriei lui Adenauer la Moscova, a sugerat unui corespondent american la Londra gîndul că unii oameni din Marea Britanie nu doresc, pur și simplu, normalizarea relațiilor dintre Germania occidentală și Uniunea Sovietică.

In ultimele zile, în presa engleză au apărut articole ai căror autori caută să trezească în rîndurile cititorilor un sentiment de neîncredere și ostilitate față de Uniunea Sovietică. La 22 august ziarul „Daily Express" a publicat un mare articol care opune lista de „binefaceri" ale S.U.A. listei „păcatelor" săvîrșite, chipurile, de Uniunea Sovietică. Trebuie să menționăm că lista „păcatelor" este alcătuită din vechi născociri luate de la emigranții albi și amestecate cu cîteva născociri noi. In încheierea articolului, autorul cheamă pe englezi și americani să urmeze sfaturile lui Churchill făcînd aluzie la oportunitatea înfăptuirii politicii „de pe poziții de forță", politică ce a dat faliment.

Toate acestea ne arată că admiratorii „războiului rece" din Marea Britanie n-au cedat încă și nu au depus armele lor otrăvite. Ei vor cu orice preț să împiedice stabilirea unei colaborări prietenești între popoare și sînt în stare să recurgă la orice mijloace pentru a-și ajunge scopurile lor mîrșave.

Dar nu aceste cercuri determină starea de spirit a opiniei publice engleze, care se pronunță cu hotărîre pentru destinderea continuă a încordării internaționale și consideră că sînt necesare noi eforturi în favoarea păcii. Zilele trecute, comitetul englez pentru apărarea păcii a publicat o declarație în care îndeamnă pe toți cetățenii și toate organizațiile obștești din Anglia să depună eforturi pentru asigurarea succesului Conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri.

„Trebuie să ținem minte — se arată în declarație — că Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor care au hotărît convocarea Conferinței miniștrilor Afacerilor Externe, a avut loc ca urmare a cererilor perseverente ale opiniei publice din numeroase țări... Conferința șefilor guvernelor a însemnat o etapă nouă, care a adus multe speranțe în relațiile dintre state. Dar nu trebuie să subapreciem greutățile în realizarea unor acorduri reale..."

Năzuința maselor spre slăbirea continuă a încordării internaționale, spre dezvoltarea și stringerea tot mai puternică a relațiilor dintre toate țările și popoarele lumii capătă o amploare tot mai largă. Nu se poate să nu se țină seama de aceste năzuințe!

D. KRAMINOV

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacția și administrația București, str. Ion Ghica 5—7. Telefon 3.03.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", Piața Scînteii.
ABONAMENTE pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei; pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții STAS — 3452 — 52